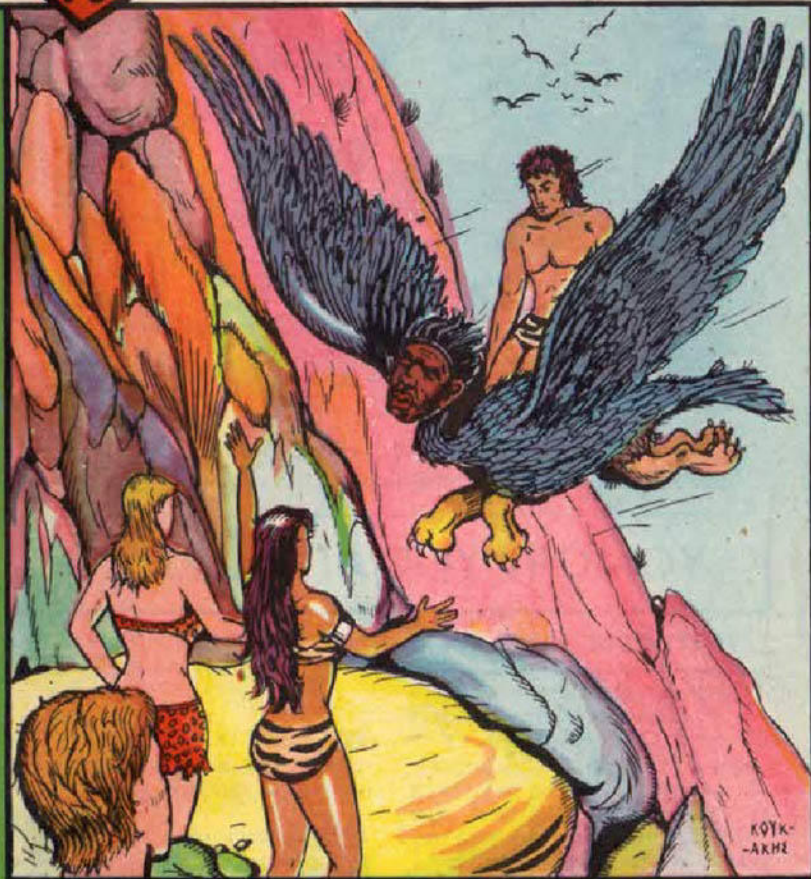

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
76

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**"ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 76 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

Ο μελαφός γίγαντας χύνεται μανιασμένος στην αγαπημένη του συντρόφισσα. Εκείνη τραβάει άσυναίσθητα το μαχαίρι της..

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΓΚΑΟΥΡ
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Είναι πρωί...

Ο Ταρζάν κι' η Τζέιν φθάνουν άλαφιασμένοι στην κορφή του περήφανου ελληνικού βουνού.

Πριν ακόμα ξημερώση ο Ποκοπίκο είχε φθάσει άνησυχος στη σπηλιά τους. Άπ' αυτόν

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έμαθαν για την άνεξηγήτη εξαφάνισι του Γκαούρ....

Ο μελαφός Έλληνας γίγαντας έχει χαθή από την προηγούμενη μέρα: Κατέθηκε—όπως συνηθίζει κάθε πρωί— να μαζέψη καρπούς και φρούτα.

Ή Ταταμπού τον περίμενε άρκετά. Ώσπου άρχισε ν' ά-

νησυχῇ γιὰ τὴν ἀργοπορία του. Ἔτσι, κατέθηκε, ἄρον-ἄρον, τὰ τρομακτικὰ θρόακια τοῦ θεόρατου θουνοῦ τους. Κι' ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα — μέχρι ἀργὰ τὴ νύκτα — τριγύριζε κι' ἔψαχνε μονάχη στὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα.

Τυχαῖα πέρασε κι' ἀπ' τὸ κουφαλισμένο δέντρο τοῦ Ποκοπίκο καὶ τῆς Χουχούς. Ἔτσι, οἱ δυὸ νᾶνοι, εἶχαν μάθει γιὰ τὴν τόσο ἀδικο-λόγητη ἐξαφάνισι τοῦ Γκα-οὐρ!...

... ..

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν φθάνουν, ὅπως εἶδαμε, στὴ θεόρατη κορφή τοῦ πέτρινου θουνοῦ.

Ἡ Ταταμπού θρίσκει ἐκεῖ σὲ κακὰ ψυχικὰ χάλια. Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς ἔχουν γίνει κατακόκκινα ἀπὸ τ' ἀτέλειωτο κλάμμα.

Καὶ μὲ ἀβάστακτους πονεμένους λυγμούς ἐξηγεῖ τὰ κατέκαστα στοὺς δυὸ καλοὺς τῆς φίλους. Προσθέτει, μάλιστα, καὶ τὸ ἐξῆς περιστατικὸ πού ἐμεῖς δὲν ξέρουμε:

— Χθές, λίγο πρὶν ὁ ἥλιος κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ γαλάζιο θουνό, πέρασα κι' ἀπὸ τὴ σπηλιά σας. Ὅμως, τὴ θρῆκα ἐντελῶς ἄδεια. Κανένas ἀπὸ σᾶς δὲν θρискόταν ἐκεῖ.

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν ποὺ παρακολουθοῦσαν σιωπηλοὶ τὴ διήγησί της, διαμαρτύρονται τώρα:

— Ὅχι, Ταταμπού. Σίγου-

ρα θὰ κάνης λάθος! Δὲν θὰ κύτταξες καλὰ στὴ σπηλιά μας! Ἄν κυττοῦσες...

— Γιατί; ρωτᾷτε χαμένα ἢ πανώρια Ἑλληνίδα.

Τῆς ἀποκρίνεται ἡ Τζέιν: Γιατί χθές ὅλη τὴ μέρα καὶ τὴ νύκτα, μείναμε μέσα στὴ σπηλιά μας. Κανένas μας δὲν τὸ κούνησε ἀπ' ἐκεῖ!...

— Μήπως λείψατε γιὰ λίγο καὶ δὲν τὸ θυμόσαστε;

— Ὅχι! τῆς κάνει τώρα μὲ θεβαιότητα ὁ Ταρζάν.

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ:

— Εἶχαμε στὰ στρωσίδια τὸν Κραγιαμπού μὲ πολὺ πυρετό. Στιγμὴ δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ λείψουμε ἀπὸ κοντά του!...

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» χαμογελάει πονεμένα:

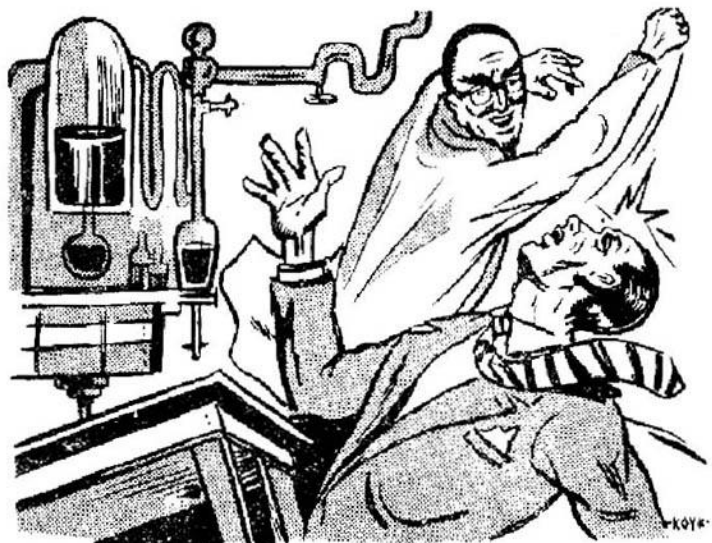
— Μὰ τί λέτε, καλοὶ μου φίλοι; Ἀφοῦ, ἐγὼ ἡ ἴδια ἤρθα στὴ σπηλιά σας. Ἐφαξα κι' ἀπ' ἐξω, μπῆκα καὶ μέσα. Σᾶς εἶπα: Κανένas ἀπὸ σᾶς δὲν θρискόταν ἐκεῖ! Μὴ θέλετε νὰ μὲ θγάλετε ψευτρά!

Ἡ Τζέιν — σὰν γυναίκα ποὺ εἶναι — ἀρχίζει νὰ θυμώ-νῃ:

— Ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ σὲ θγάλουμε ψευτρά. Ἐσὺ ζητᾷς νὰ μᾶς θγάλης τρελ-λοῦς!

Ἡ Ταταμπού ταραίζεται:

— Θέλετε νὰ πῆτε, δηλαδή, πῶς δὲν ξέρω τί λέω! Πῶς δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται! Ὅμως ὄχι, ἀγαπητοί μου: Σᾶς τὸ εἶπα καὶ σᾶς τὸ ξαναλέω: Ἦρθα, ἐγὼ ἡ ἴδια, στὴ σπηλιά σας καὶ λείπατε! Κανένas δὲν θρискόταν οὔτε μέσα,

‘Ο φαλακρός ‘Επιστήμονας, με τὸ μούσι, δίνει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸν ἀνυπάκουο ἐπισκέπτη του!

οὔτε ἀπ’ ἔξω. Καταλαβαίνετε ;

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ «ΜΑΥΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ»

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας πού τὴν ἀκούει, κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του... Θαρρεῖ πῶς ὁ πόνος τῆς ἀμοιρῆς κοπέλλας γιὰ τὸ χαμό τοῦ ἀγαπημένου-της, ἔχει σαλέψει τὰ λογικά της!...

“Ομῶς ἡ Τζέιν, νευρική καθὼς εἶναι, χάνει γρήγορα τὴν ὑπομονή. Κι’ ἔξω φρενῶν φωνάζει στὴν Ταταμπού:

— Ναί! Εἶσαι ψεύτρα! Μεγάλη ψεύτρα! Στιγμὴ δὲν λείψαμε χθὲς ἀπὸ τῆ σπηλιά μας! ‘Ο Κραγιαμποῦ εἶχε τὰ κακά του χάλια! Ψηνότανε στὸν πυρετό!... Μὰ κι’ ἂν ἀκόμα ἐμεῖς φεύγαμε, αὐτὸς θριοκόταν σὲ λήθαργο. Δὲν μπορούσε οὔτε νὰ κουνηθῇ, οὔτε νὰ φύγῃ!... “Αν ἐρχόσουν στὴ σπηλιά μας θὰ τὸν εὔρισκες ἐκεῖ!...

Ξαφνικά, τὰ μάτια τοῦ “Αρχонта τῆς Ζούγκλας, φωτίζονται παράξενα. Μιὰ ἰδέα περνάει ἀπ’ τὸ μυαλό του. Καὶ ρωτᾷ τὴ μελαψὴ Κόρη:

— Δέν μου λές, Ταταμπού;

— Τί;

— Στή Ζούγκλα πού γύριζες, ψάχνοντας νά θρῆς τόν χαμένο Ταρζάν, μήπως συναντήθηκες μέ κανέναν;

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα μένει, γιά λίγες στιγμές, σιωπηλή καί συλλογισμένη. Τέλος, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ναί, Ταρζάν!... Τώρα τὸ θυμήθηκα!...

Καί τοῦ ἐξηγεῖ:

— Καθὼς προχωροῦσα γιά τὴ σπηλιά σας, ἀντάμωσα ἕναν μαῦρο γέροντα ἰθαγενή. Πρῶτὴ φορὰ τὸν ἔβλεπα στὴ ζωὴ μου!... Ἐμοιαζε σὰν Μάγος. Σὰν ἱερέας κάποιας ἀγρίας φυλῆς!

— Λοιπὸν; ρωτᾷ περίεργος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Ταταμπού μισοκλείνει τὰ μάτια τῆς γιά νὰ θυμῇ καλύτερα. Καί συνεχίζει:

— Ναί... Μὲ ρώτησε τί γυρεύω μονάχη μέσα στὴν ἀγρία Ζούγκλα!... Τοῦ ἀποκρίθηκα πὼς εἶχα χάσει τὸ σύντροφό μου. Καί πὼς ἀφοῦ γύρισα παντοῦ καὶ δέν τὸν θρῆκα πουθενά, πηγαίνω τώρα καί στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νὰ δῶ μήπως θρίσκει ἐκεῖ!...

— Λοιπὸν; ξανακάνει μὲ ἀγωνία τώρα ὁ Ταρζάν.

— Τότε ὁ γέροντας ἀράπης μου λέει:— Κι' ἐγώ, Κόρη μου ἀπ' ἐκεῖ γυρίζω... Ἡ σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀδεια. Κανένας δέν θρίσκει ἐκεῖ!... Γύρισε λοιπὸν πίσω, κοπέλλα

μου. Χαμένο κόπο θὰ κάνης νὰ πᾶς...

»Ἐγὼ δέν πίστεψα στὰ λόγια του. Καί προχωρώντας, φτάνω γρήγορα στὴ σπηλιά σας. Ὁ ἀγνωστος μαῦρος εἶχε δίκην: Κανένας ἀπὸ σᾶς δέν θρίσκόταν ἐκεῖ. Ὅλοι λείπατε! Ἐνα μονάχα μοῦ φάνηκε κάπως παράξενο...

— Τί;

— Πὼς γιὰ νὰ φτάσω στὴ σπηλιά σας, αὐτὴ τὴ φορὰ, δέν ἔκανα πολὺ δρόμο... Λές καί θρίσκόταν πιὸ κοντά, ἀπὸ ἄλλοτε, στὸ πέτρινο θουνό μας!

Ὁ Ταρζάν κάτι πάει νὰ πῇ, μὰ δέν προφταίνει.

Ξαφνικά, ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούγεται...

Καί νά: Κόποιοι πού σκαρφαλώνει στὰ βράχια τοῦ θεόρατου θουνοῦ, φθάνει ἀλαφιασμένος στὴν κορυφή...

Εἶναι ἕνας γιγαντώσμος καὶ γεροδεμένος ἀράπης. Ὁμως τρομακτικὰ τερατόμορφος ἄνθρωπος!

Γιὰ λίγες στιγμές μένει ὀρθὸς κι ἀκίνητος πάνω σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἀκρινοὺς βράχους τῆς κορυφῆς. Τοὺς κυττάζει ἀγρία κ' ἐπιθετικά! Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του λάμπουν καί γυαλίζουν παράξενα!

Τέλος, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, χύνεται, σὰν μανιασμένο θηριό, πάνω στὴν πανώρια Ταταμπού! Τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Καί κάνει νὰ ξαναφύγῃ!

Ἡ ἄμοιρη Κόρη ξεφωνίζει σπαρτακτικά! Κι ἀτρόμητη

Ἑλληνίδα καθὼς εἶναι, πα-
λευεῖ καὶ κτυπιέται ὑπεράν-
θρωπα μαζί του. Μὲ νύχια καὶ
δόντια ζητάει νὰ σπαράξῃ
τὸν ἄγνωστο ἀπαγωγέα της!

Ὅμως ὁ Ταρζάν προφταί-
νει. Μ' ἓνα μυνάχα πήδημα
βρίσκεται κοντὰ στὸν τερατιό-
μορφο μαύρο. Καὶ τραβώντας
μὲ διάσι τὸ μαχαίρι του κά-
νει νὰ τὸν κτυπήσῃ στὸ χέρι.
Νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ἔτσι νὰ πα-
ρατήσῃ τὸ θῦμα του!

Ὅμως ἄλλοίμονο : Τὸ κτύ-
πημα τοῦ μαχαίριου ξεφεύ-
γει. Ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ στὸ χέ-
ρι τὸν ἐπιδρομέα, τὸν κτυπᾷ
κατάσκηθα!

Ὁ τερατιόμορφος γίγαντας
οὐρλιάζει ἀπαίσια. Σωριάζε-
ται θαρὺς κάτω. Ἀπὸ τὰ μα-
τωμένα στήθια του θγαίνει
φωνὴ θραχνή, ξεψυχισμένη :

-- Μὴ Ταρζάν! Ἐγὼ εἴ-
μαι! ὁ Γκαούρ!

.....

ΕΝΑΣ ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ

"Ἀς διακόψουμε ὅμως, γιὰ
λίγο, ἐδῶ τὰ μυστηριώδη καὶ
ἀνεξήγητα αὐτὰ γεγονότα.

Καὶ μὲ τὰ φτερά τῆς φαν-
τασίας μας ἄς πετάξουμε
τώρα πάνω ἀπὸ χῶρες, θά-
λασσες κι ὠκεανούς.

.....

Εἶναι μεσάνυχτα καὶ θρι-
σκόμαστε στὴ Νέα Ὀρκη
τῆς μακρονῆς Ἀμερικής!

Βοριὰς δυνατός φυσᾷει!
Ψιλό, τσουχτερό χιονόνερο
δέρνει ἀλύπητα τοὺς ἀρκαίους
διασάτες τῆς κεντρικῆς λεω-

φόρου ποῦ διασχίζουμε κ' ἐ-
μεῖς, τουρτουρίζοντας.

Ἐλάχιστη κίνησι στὰ τρο-
χοφόρα. Οἱ πόλισμαν τῆς Τρο-
χαίας ἔχουν ἐυλαΐσει πάνω
στὰ θάθρα τους ἀπ' τὸ φοβε-
ρὸ κρύο καὶ τὴν παγωνιά.

Βλέπετε αὐτὸν τὸν θεόρα-
το οὐρανοξύστη; Ἐλάτε μα-
ζι μου... Ἄς κατέβουμε στὰ
θαβεῖα ὑπόγιά του...

Καὶ νὰ : Κάτω, ἐκεῖ κά-
τω, βρίσκεται ἓνα παράξενο
ἐπιστημονικὸ Ἔργαστήριο...

Ἐμπρὸς λοιπὸν : Ἄς πε-
ράσουμε μέσα σ' αὐτὸ ἀπα-
ρατήρητο...

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἄσπρη
μπλούζα ἐργάζεται σκυμμέ-
νος πάνω σ' ἓνα τεράστιο
γυάλινο τραπέζι, ἀπὸ πολὺ
χοντρὸ κρύσταλλο.

Μπροστὰ του βρίσκεται μιὰ
ἀλόκοτη ἠλεκτρικὴ συσκευή.
Γύρω του ἀιετήρητα μπουκα-
λάκια, σωλῆνες, ζυγοὶ ἱκρι-
θείας μικροσκοπία καὶ ἄλ-
λα χημικὰ σύνεργα...

Φαίνεται μεσόκοπος στὴν
ἡλικία. Ἐχει ξυριμμένο τὸ
κεφάλι καὶ τὰ μουστάκια του.
Διατηρεῖ μινάχα ἕνα μακρὸ
σουβλερὸ μοῦσι.

Ἡ διη του εἶναι πραγματι-
κὰ σατανικὴ. Τὸ παράστημά
του περήφανο κι ἀθλητικόν.

Κάθε τόσο ἀνασηκώνει τὸ
κεφάλι. Ρίχνει ἀνυπόμινες μα-
τιές στὴν πόρτα. Συμβουλευ-
εται καὶ τὸ ρολόι τοῦ χεριοῦ
του... Εἶναι φανερὸ πὺς κά-
ποιον περιμένει... Κάποιον
τοῦ ἴσου ἔχει καθυστερήσει
στὸ ραντεβού τους.

Καὶ νὰ : Ἐαφνικὰ τὸ πό-

μολο τρίζει. Ἡ πόρτα τοῦ Ἐργαστηρίου ἀνοίγει ἀργά... Ἕνας σωματώδης ἄνθρωπος, ὡς σαράντα χρόνων, παρυσιάζεται.

Ξανακλείνει μὲ προσοχή τὴν πόρτα. Ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη θαυμασμό στὸ ἑσωτικό τοῦ παράξενου Ἐργαστηρίου. Καὶ προχωρεῖ δυστακτικά...

Ὁ μεσόκοπος ἀθλητικὸς ἄδρας μὲ τὴν ἀσπρὴ μπλούζα ἀνασηκώνεται. Τὸν ὑποδέχεται μ' εὐγενικὴ ἀδιαφορία.

— Θὰ εἰσθε ὁ μίστερ... ὁ μίστερ...

— Ρεῖλαν...

— Ναί... Ἐσεῖς ποὺ τηλεφώνησατε...

— Μάλιστα, δόκτωρ Ἀζοφ! Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ καθυστέρησα μερικὰ λεπτά... Μπερδεύτηκα, ξέρετε, σ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ἀτέλειωτους ὑπόγειους ὁρόφους... Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;

Ὁ παράξενος ἐπιστήμονας, τὼν κυττάζει ἐξεταστικά.

— Παρακαλῶ... Σᾶς περιμένα... Θὰ πάρετ' ἕνα κοινάκ; Παγωνιά ἀπόψε!

Πίνουν δυὸ μεγάλα ποτήρια δυνατό κονιάκ. Καὶ γιὰ λίγο μένουν σιωπηλοί...

Ὁ δόκτωρ Ἀζοφ — ὅπως τὸν ἀπεκάλεσε ὁ ἐπισκέπτης — φαίνεται θιαστικός. Ρωτᾷ κάπως ἀπότομα :

— Λοιπόν, μίστερ Ρεῖλαν : Σὲ τί πρέπει νὰ ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας ;

Ο ΡΕΪΛΑΝ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΕΤΑΙ

Ὁ μεταμεσονύκτιος ἐπισκέπτης κοιμιάζει ν' ἀποκριθῇ. Σὰ νᾶχη πάθη τράκ. Ἡ σὰ νὰ μὴ πρόκειται νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια...

Τέλος, καταφέρνοντας νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό του, ἀρχίζει :

— Δόκτωρ Ἀζοφ! Ὁλος ὁ Κόσμος ξέρεי πῶς εἴσατε ὁ μεγαλύτερος ἐπιστημονικὸς ἐγκέφαλος τοῦ αἰῶνος μας! Ἡ πιὸ σοφὴ διάνοια τῆς...

— Λοιπόν;

— Πιστεύω πῶς τίποτε γιὰ σᾶς δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο! Γι' αὐτὸ...

— Λοιπόν; τοῦ ξανακάνει ὁ Ἀζοφ κάπως νευριασμένος.

Ὁ ἐπισκέπτης συνεχίζει :

— Γι' αὐτὸ ζήτησα νὰ συναντηθῶμε... Θέλω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρι!

— Χάρες δὲν κάνω οὔτε στὸν ἑαυτό μου, μίστερ Ρεῖλαν. Ἀρα νομίζω πῶς ἀδίκᾳ χάσατε τὸν καιρὸ σας!

— Μὰ ὅχι ἔτσι... Ἴσως δὲν σᾶς ἔδωσα νὰ καταλάβετε...

— Δηλαδή;

— Θὰ πληρώσω τὴ χάρι αὐτῇ! Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δώσω ὅσα χρήματα μοῦ ζητήσετε!

Ὁ Ἐπιστήμονας μὲ τὸ σουθλερὸ μοῦσι καὶ τὴ σατανικὴ ἔκφρασι, μουρμουρίζει :

— Τότε ἀλλάζει... Σᾶς ἀκούω, φίλε μου.

Ὁ Ἐπισκέπτης παίρνει θάρρος τώρα :

‘Ο τερατόμορφος μαύρος καννίβαλος σωριάζεται βαρύνς κάτω.
Κι’ απ’ τὰ ματωμένα στήθεια του βγαίνει ξεψυχισμένη φωνή :

— “Ακουσα νά λένε πώς έχετε έφεύρει μιιά παράξενη χημική σύνθεσι! Μπορείτε μ’ αυτήν ν’ αλλάζετε τή μορφή ανθρώπου και ζώων! Νά μεγαλώνετε απεριόριστα τις διαστάσεις τους... Νά τούς κάνετε παντοδύναμους! “Ατρώτους!

»Ακόμα λένε πώς έχετε τόν τρόπο νά κάνετε κάποιον νά έξομολογιέται κάθε μυστικό του. Νά έξωτερικεύη κάθε κρυφή του σκέψη... Είναι αλήθει έλ’ αυτά δόκτωρ “Αζοφ;

‘Ο Έπιστήμονας χαμογελάει ελρωνικά :

— Φαντάζομαι : ναι! Για νά τά λήη ό κόσμος, κάτι θιά ξέρη...

‘Ο Ρέιλαν καταλήγει, επί τέλους, στό αήτημά του :

— “Ε, λοιπόν, αυτές τις ικανότητες που ανέφερα, θέλω νά μου δώσετε...

‘Ο δόκτωρ ρωτάει ιδιόφορα τάχα :

— Και σέ τί πρόκειται νά χρησιμοποιήσετε τά δυό αυτά μυστικά μου;

‘Ο νυκτερινός έπισκέπτης, τού άποκρίνεται κομπιάζοντας. Μιλάει άργά, διστακτικά. Δυσκολεύεται νά διατυ-

πώση τις φράσεις του. Σά νά μή λήη πάλι τήν ἀλήθεια :

— "Έχω πολλούς καί πανίσχυρους ἐχθρούς, δόκτωρ "Αζοφ! "Υποψιάζομαι πώς κι αὐτὴ ἀκόμα ἡ γυνίκα μου εἶναι μὲ τὸ μέρος τους! Πρέπει λοιπὸν νά τοὺς ξεσκεπάσω. Ν' ἀνακαλύψω τὰ ὑποὺλα καὶ καταχθόνια σχέδιά τους. Ν' ἀποκαλύψω τὴ σκοτεινὴ ἐγκληματικὴ δρᾶσι τους... Κ' ὕστερα, φυσικά, νά τοὺς τιμωρήσω ὅπως τοὺς ἀξίζει!

ΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ»

Τὰ διαπεραστικά μαῦρα μάτια τοῦ μεσόκοπου "Επιστήμονα, τὸν κυττᾶζουν γιὰ λίγο παράξενα, δύσπιστα, ἐξεταστικά...

Τέλος, τὸ σατανικὸ πρόσωπό του παίρνει, σιγά - σιγά, μιὰν ἔκφρασι ἀγγελικὴ! Γεμάτη κατανόησι καὶ συμπόνια. Καὶ χαμογελῶντας καλοκάγαθα, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου Ρέιλαν... Θά σᾶς παραχωρήσω εὐχαρίστως τὰ δυὸ αὐτὰ μυστικά μου! Μόνο νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά μὴ δεχθῶ πληρωμὴ γι' αὐτό... Εἶσθε ἕνας δυστοχυισμένος ἄνθρωπος! "Η ὑπόθεσις ποὺ θέλετε νά τὰ χρησιμοποιήσετε, δὲν εἶναι — καθὼς βλέπω — κερδοσκοπικὴ...

"Ο "Επισκέπτης ἀπορεῖ :

— Εὐχαριστῶ, δόκτωρ "Αζοφ! "Όμως, πρὶν λίγο, μοῦ εἶπατε πὼς δὲν κάνετε ποτέ σας χάρι. Οὔτε στὸν...

"Ο "Ανθρώπος μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα τὸν διακόπτει:

— Ναί. "Ετσι εἶπα. Μὰ στὴν περίπτωσί σας, δὲν πρόκειται νά κάνω καμμιὰ χάρι. "Απλῶς, ὅαν ἐπιστήμονας, ἔχω ὑποχρέωσι νά βοηθήσω ἕναν συνάνθρωπό μου ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ τόσο τραγικὴ θέσι! Μείνετε ἡσυχος λοιπὸν, μίστερ Ρέιλαν. Τὸ ξεσκεπάσμα καὶ ἡ τιμωρία τῶν ἐχθρῶν σας δὲν θ' ἀργήσῃ νά γίνη!

Καὶ προσθέτει μὲ οἰκειότητα:

— Στὸ μεταξύ ἄς πιούμε κι ἄλλο ἕνα κονιάκ. Αὐτὴ τὴ φορά στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ σας!

Προχωρεῖ πάλι σὲ μιὰ ἀπόμερη θέσι τοῦ "Εργαστηρίου ποὺ βρίσκεται τὸ μικρὸ τραπεζάκι μὲ τὰ ποτά. Γεμίζει δυὸ ποτήρια κονιάκ. Στὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ρίχνει, μὲ τρόπο, κάποιο μικρὸ λευκὸ χαπάκι...

"Ετσι, ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὸν "Επισκέπτη, τοῦ προσφέρει τὸ ποτήρι αὐτό. "Εκεῖνος, ἐνθουσιασμένος καθὼς εἶναι, τὸ ρουφᾷ ἀνύποπτος!

Καὶ νά : Πρὶν περάσουν πολλὰς στιγμὲς, τὰ μάτια τοῦ Ρέιλαν ἀρχίζουν νά λάμπουν παράξενα. "Η ἔκφρασι τοῦ προσώπου του ζωηρεύει.

Στὰ χεῖλια τοῦ δόκτορα "Αζοφ διαγράφεται τώρα σατανικὸ χαμόγελο. Τὸν ρωτᾷ :

— Λοιπὸν: Γιὰ ξαναπές μου, ἀγαπητέ φίλε : Γιατὶ ζητάς ν' ἀποκτήσης τίς μαγικὰς αὐτὰς ἱκανότητες; Ποιὸς εἶ-

ναι ὁ πραγματικὸς σκοπὸς σου;

Ὁ Ἐπισκέπτης φαίνεται πὼς ἔχει ξεχάσει τί τοῦλεγε πρὶν λίγες στιγμές. Κ' ἐκμυστηρεύεται τώρα:

— Ξέρω πὼς στὴ Ζούγκλα τῆς Ἀφρικῆς θρίσκεται ἓνας ἀτίμητος θησαυρὸς! Εἶναι ξένα βαρὺ σιδερένιο κιβώτιο. Γεμάτο τεράστια κατεργασμένα διαμάντια! Μὲ τὰ πολυτίμα αὐτὰ πετράδια θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀγοράσῃ ὅλους τοὺς Οὐρανοξύστες τῆς Νέας Ὑόρκης!

— Καὶ ποῦ θρίσκεται αὐτὸς ὁ θησαυρὸς; ρωτᾷ, σὰν ἀδιάφορα, ὁ Ἐπιστήμονας.

— Ἐχὼ μάθει πὼς εἶναι ἀπὸ μερικὰ χρόνια θαμμένος κάπου σὲ μιὰ ἄγρια περιοχὴ. Κοντὰ στὴ σπηλιὰ πού ζῇ ὁ περίφημος Ταρζάν!

»Λένε πὼς τὸν θησαυρὸ εἶχε κρύψει ἐκεῖ κάποιος τερατόμορφος μάγος. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ζούγκλας τὸν λέγαν «Μαῦρο Στοιχειό»!

ΤΟ ΦΙΑΤΡΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ!

Καὶ ὁ Ἐπισκέπτης πού εἶχε πῆ, χωρὶς νὰ ξέρῃ, τὸ ἄσπρο χαπάκι, συνεχίζει:

— Τὸ «Μαῦρο» αὐτὸ «Στοιχειό» πέθανε κάποτε... Ἀλλοι λένε πὼς πῆρε μαζί του τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ. Ἀλλοι πάλι πιστεύουν πὼς ὁ Ταρζάν ἢ ὁ Γκαούρ, ἢ κ' οἱ δύο τους, ξέρουν τὸ κρυφὸ σημεῖο ποῦναι θαμμένα τ' ἀτίμητα μεγάλα διαμάντια!

— Καὶ τί λογαριάζεις νὰ κάνης τώρα; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ δόκτωρ Ἀζοφ.

— Μόλις μοῦ δώσης τὶς ὑπερφυσικὲς αὐτὲς δυνάμεις, θὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀφρικὴ. Λογαριάζω νὰ φθάσω στὴ βαθεῖα παρθένα Ζούγκλα. Ἐκεῖ πού ζοῦν ὁ λευκὸς κι μελαφὸς γίγαντας... Θὰ κἀνω τὰ πάντα γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὴν κρύπτη τοῦ θησαυροῦ... Ἄν τὰ καταφέρω θὰ γυρίσω ἀπ' ἐκεῖ: ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου!

Ὁ σαστανικὸς Ἐπιστήμονας χαμογελάει τώρα ἱκανοποιημένος... Τὸ ἄσπρο χαπάκι πού ἔρριξε στὸ ποτήρι τοῦ Ἐπισκέπτη, ἔχει κάνει τὸ θαῦμα του! Χάρης σ' αὐτὸ ὁ Ρέϊλαν ἐξομολογήθηκε τὸ μεγάλο μυστικὸ του!

Ὁ δόκτωρ Ἀζοφ ξανασηκώνεται τώρα. Ἀνοίγει κάποιον ἀπὸ τὰ συρτάρια τοῦ γυάλινου τραπεζιοῦ. Βγάζει ἀπὸ μέσα ἓνα δεύτερο χάπι. Μαῦρο αὐτὴ τὴ φορά. Εἶναι ἓνα ἀφάνταστα δραστικὸ δηλητήριο δικῆς του ἐπινοήσεως. Φέρνει τὸ θάνατο μέσα σὲ λίγες στιγμές. Τὸ προσφέρει στὸν Ρέϊλαν λέγοντάς του:

— Μὲ αὐτὰ τὰ χάπια γίνεται ἡ τρομακτικὴ μεταμόρφωσις ἀνθρώπων καὶ θεριῶν! Μπορεῖς νὰ καταπιῇς ἓνα. Ἔτσι θὰ δοκιμάσης κι ὁ ἴδιός τ' ἀποτελέσματά τους!

Ὁ Ἐπισκέπτης δὲν δείχνει ἐμπιστοσύνη. Παίρνει τὸ χάπι, μὰ ἀντὶ νὰ τὸ καταπιῇ, τὸ κρύβῃ στὴν τσέπη του:

— Εὐχαριστῶ Ντόκτωρ !
Θά τὸ δοκιμάσω πρῶτα σὲ
κινένα ζῶο...

Τὰ μῦρα κίττια τοῦ σατα-
νικοῦ Ἐπιστήμωνα, σκοτει-
νιάζουν τώρα. Τὸ πρόσωπό
του παίρνει ἄγρια ἔκφρασι!

Κι ἀπότομα — σφίγγοντας
μέ λύσσα τὴ γροθιά του —
τοῦ δίνει ἓνα τριμερὲ κτύ-
πημα στὸ κεφάλι.

Ὁ ἄμοιρος Ρέιλαν σωριά-
ζεται κάτω ἀκίνητος.

Ὁ δόκτωρ Ἀζοφ φαίνεται
θιαστικός νὰ τελειώσῃ μαζί
του.

Τὸν ἰσπάζει ἀμέσως ἀπ'
τὰ πόδια. Τὸν σέρνει σ' ἓνα
πλαϊνὸ μικρὸ δωμάτιο. Εἶναι
λουτρό...

Με μεγάλη προσπάθεια ση-
κώνει τώρα τὸ θαρὺ κορμί
τοῦ ἀναισθητοῦ ἐπισκέπτη.
Τὸ ἀφήνει νὰ σωριαστῇ μέσα
στὸ πορσελάνεο μπάνιο.

Ἀμέσως ξαναγυρίζει στὸ
ἔργαστήριό του. Παίρνει μιὰ
μεγάλη γιγάντιν ὀπισθόφυλλο.
Γεμάτη ὡς ἐπάνω ἀπὸ κάποιο
σκοῦρο ὕγιο... Τὴ φέρνει
στὸ μπάνιο. Κι ἀδειάζει τὸ
περιεχόμενό της στὸ λουτή-
ρα.

Φαίνεται πῶς τὸ ὑγρὸ αὐτὸ
εἶναι ἀφάνταστα δραστικὸ ὀ-
ξύ! Γιατὶ τοῦ κορμὶ τοῦ ἀ-
ναισθητοῦ Ρέιλαν ἀρχίζει ἀ-
μέσως νὰ διαλύεται... "Ὠ-
σπου, σὲ λίγες στιγμές, ἔ-
χει ἐντελῶς ἰσχαλιστῇ...

Τίποτα πιά δὲν ἀπομένει ἀ-
πὸ τὸν ἄμοιο νυκτερινὸν ἐ-
πισκέπτη. Οὔτε ἀπ' τὴν σάρ-
κες καὶ τὰ κόκκαλά του. Οὐ-
τε ἀπ' τὰ ριῶχα καὶ τὰ πα-

πούτσια του!

Μονάχα πού τὸ ὑγρὸ, μέ-
σα στὸ μπάνιο, εἶναι τώρα
πιο πηχτὸ ἀπὸ πρὶν...

Ὁ δόκτωρ Ἀζοφ τραβάει
ἀμέσως κι ἀτάραχος μιὰ
μπρούντζιν ἄλυσσιδίτσα. Ἀ-
νοίγει ἔτσι τὸ στόμιο ἀποχε-
τεύσεως τῶν νερῶν. Κι ὁ λου-
τήρας ἀδειάζει στὴ στιγμή!

Τὸ πυκνόρευστο μακάθριο
περιεχόμενόν του χύνεται
στοὺς ἀτέλειωτους ὑπονάμους
τῆς ἀπέραντης μεγαλουπόλε-
ως!

Οὔτε γάτος, οὔτε ζημιά!

Ὁ Ρέιλαν, ὁ παράξενος
νυκτερινὸς ἐπισκέπτης τοῦ ὑ-
πόγειου Ἐργαστηρίου, ἔχει ἐ-
ξαφανιστῇ γιὰ πάντα! Κανέ-
να σημάδι, κανένα ἴχνος τοῦ
ἀπαίσιου ἐγκλήματος δὲν θά
βρεθῇ ποτέ!

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμο-
νας θά μείνῃ ἀτιμώρητος ἀ-
πὸ τὴ Δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώ-
πων. Ἐπὶ πλέον ἔχει μάθει
τώρα καὶ τὸ πολῦτιμο μυστι-
κὸ τοῦ θύματός του!

... ..
Καιρὸς εἶναι πιά νὰ ἔγκα-
ταλείψουμε τὴ Νέα Ὑόρκη!

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασί-
ας μας πάλι, πετάμε πάνω
ἀπ' τοὺς θεόρατους οὐρανοξύ-
στες τῆς. Φτερουγίζουμε ὡ-
ς ἀπὸ χῶρες, πέλαιγα κι ὠ-
κεανούς! Ὡσπου ξαναγυρί-
ζουμε στὴν ἀγαπημένη μας
Ζούγκλα!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ!

"Ας συνεχίσουμε τώρα τὰ

‘Ο Ταρζάν χύνεται ατρόμητος πάνω στο τρομακτικό φτερωτό
Τέρας. Καρφώνει τὸ μαχαίρι στὰ στήθεια του!

παράξενα κι ἀνεξήγητα γεγονότα πού εἶχαμε διακόψει γιὰ λίγο.

Τὰ γεγονότα αὐτά διαδραματίζονται τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ ἔγκλημα πού παρακολουθήσαμε νὰ γίνεται στὸ ὑπόγειο Ἑργαστήριο τοῦ σατανικοῦ “Ἀζοφ...”

Ὅπως θυμόσαστε ἓνας τερατόμορφος μαῦρος γίγαντας εἶχε παρουσιασθῇ ξαφνικά στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Κι ἀρπάζοντας τὴν Ταταμποῦ ἔκανε νὰ φύγῃ...

Ὁ Ταρζάν μὲ τὸ μαχαίρι

τοῦ κάνει νὰ τὸν κτυπήσῃ στὸ μπράτσο. Γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ παρατήσῃ τὴ μελαψὴ κοπέλλα...

Ὅμως τὸ κτύπημα λαθεύει : Βρίσκει τὸν ἀγνωστον ἀράπη στὰ στήθεια! Κ’ ἐκεῖνος, οὐρλιάζοντας ἀπαίσια, σωριάζεται θαρὶς κάτω...

Ἀπὸ τὰ ματωμένα στήθεια τοῦ θγαίνει φωνὴ θραχνή. Φωνὴ ξεχυρισμένη :

— Μὴ Ταρ.άν! Ἐγὼ εἶμαι! Ἐγώ, ὁ Γκαούρι!

Καί, σχεδὸν ἀμέσως, μένει ἀκίνητος. Νεκρός!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-

γκλας, ή Ταταμπού και ή Τζέιν απομένουν ξεροί. Κερυνός νά τους κυτιπούσε στὸ κεφάλι, δὲν θά τους ἔκανε τότε ἐντόπωσι!

Κυττάζουν ὅλοι τοὺς χαμένι τὸ τερατόμορφο πρόσωπο τοῦ ἀγνωστοῦ ἀράτη τοῦ εἶχε πεί πὼς εἶναι ὁ Γκαούρ!

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές και μιά ἀπίστευτη μεταμόρφωσι ἀρχίζει νά γίνεται...

Τὸ ἄγριο πρόσωπο τοῦ νεκροῦ γίγαντα ἡμερεύει... Ἀλλάζει χαρακτηριστικά. Τὸ δέρμα, σὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα του, ἀπὸ μαῦρο γίνεται μελαφό!

Εἶναι πραγματικά ὁ Γκαούρ! Ὁ θρυλικὸς "Ἕλληνας γίγαντας.

Ἡ Ταταμπού πέφτει πάνω του μὲ ἀνέλπωτη λαχτάρα. Ἀγκαλιάζει τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ ἀγαπημένου της. Κλαίει, κτυπιέται και ξεφωνίζει σπαρρακτικά γιὰ τὸν ἀδικο χαμό του!

Ἀλλοίμονο! Ὁ ἀφάνταστος πόνος ποῦ δοκιμάζει, τὴν κάνει νά χάσει τὰ λογικά.

Ὁ Ταρζάν και ή Τζέιν ἔχουν μαρμαρώσει πλάι της. Κυττάζουν μὲ φρίκη τὸ σκοτωμένο μελαφό παλικάρι!

Ἡ Ταταμπού μὲ τὰ σαλεμένα λογικά, πέτιέται τώρα ὀρθή. Ρίχνει ματιά γεμάτη μίσος στὸν "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ οὐρλιάζει ἄγρια:

— Κακοῦργε! Σκότωσες

τὸν Γκαούρ! Θά πληρώσης ἀκριθὰ τὸ ἔγκλημά σου!

Ταυτόχρονα τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι της. Καὶ χώνεται ἀκράτητη νά τοῦ σπαράξη τὴν καρδιά.

Ὁ Ταρζάν, μὲ μιά ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι, καταφέρνει ν' ἀποφύγῃ τὸ πρῶτο της κτύπημα... Τὸ ἴδιο και τὸ δεύτερο... Καὶ τὸ τρίτο!

"Ὅμως ὅλο και ὑποχωρεῖ... Κρατάει μονάχα ἄμυνα στὴ θανατερὴ ἐπίθεσί της. Δὲν θέλει νά κάνῃ κακὸ στὴ δυστυχισμένη κοπέλλα!

Τὸ ἴδιο και ή Τζέιν: Ὑποχωρεῖ κι αὐτή, ἀκολουθώντας τὸ σὺντροφό της.

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΦΩΝΑΖΕΙ!

"Εται, και σιγὰ - σιγὰ, ξεμακραίνουν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποῦ βρίσκεται τὸ πτώμα. "Ἐχουν φθάσει τώρα κ' οἱ τρεῖς τοὺς πίσω ἀπὸ τὴ σπηλιά...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει πιά νά χάνῃ τὴν ὕπομνη της. Νοιώθει μεγάλη προσβολή γι' αὐτὸ ποῦ γίνεται. Καὶ φωνάζει στὸν σὺντροφό της:

— Ἄιχος, Ταρζάν! Εἶναι ντροπὴ σου νά φοβᾶσαι μιά γυναῖκα!

Ταυτόχρονα τραβάει κι αὐτὴ τὸ μαχαίρι της. Καὶ χώνεται μανιασμένη νά κτυπήσῃ τὴν Ἑλληνίδα!

Μά δὲν προφθαίνει. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, λίγο πρὶ πέρα, στὴν κορφή τοῦ πέτρινου

θουνοῦ, ἡ τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ Γκαοῦρ ἀκούγεται :

— 'Οοοοοου! 'Οοοοοοοου!

Κ' οἱ τρεῖς τώρα μαρμαρώνουν ἀπὸ κατάπληξι, τρόμο καὶ φρίκη!

— Μὰ εἶναι δυνατόν; συλλογιῶνται. Μπορεῖ ποτὲ ἕνας νεκρὸς νὰ φωνάζει;

Ἡ Ταταμποῦ πρώτη ξεκινάει. Τρέχει ἀλαφιασμένη πρὸς τὸ μέρος πού εἶχαν ἀφήσει τὸ πτώμα τοῦ συντρόφου της...

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Τζέιν τὴν ἀκολουθοῦν, τρέχοντας κι αὐτοί. "Εἶται φθάνουν γρήγορα κ' οἱ τρεῖς ἐκεῖ.

Ἀπίστευτο! Ὁ νεκρὸς τοῦ Γκαοῦρ δὲν βρίσκεται πουθενά. Ἐχει γίνει ἀφαντος!

Ψάχνουν δεξιά κι ἀριστερά. Ψάχνουν ὅλα τὰ γύρω θράχια καὶ τίς εὐρύχωρες ρωγμές τους...

Μὰ τίποτα! Τὸ νεκραναστημένο παλικάρι ἔχει ἐξαφανιστῇ!

Περνάει ἔτσι λίγη ὥρα!

Ξαφνικά, κάτω ἀπ' τοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου θουνοῦ, ξανακούγεται ἡ τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ Γκαοῦρ :

— 'Οοοοοου! 'Οοοοοοοου!

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα, στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ. Σὰν τρελλὴ ἀρχίζει νὰ καταβαίνει, πηδώντας στὰ φοθερά κι ἀπόκριμνα θράχια...

Ὡσπου, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της, φθάνει γρήγορα κάτω...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν κατεβαίνουν ξωπίσω της. Τὴν ἀκολουθοῦν. Φθάνουν κ' ἐκεῖ

νοὶ κάτω στοὺς πρόποδες...

Καὶ νά: Ἡ κραυγὴ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα ἀκούγεται πῶς μακριά. Πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρινὰ γιγάντια δέντρα...

Κ' οἱ τρεῖς μαζί τώρα — ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἡ συντρόφισσά του κ' ἡ Ταταμποῦ — τρέχουν μὲ λαχτάρια πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Ὅμως καὶ πάλι τίποτα! Στέκεται ἀδύνατο νὰ τὸν φθάσουν! Οἱ κραυγὲς τοῦ Γκαοῦρ — κάθε τόσο — ἀκούγονται καὶ πῶς μακριά.

— 'Οοοοοου! 'Οοοοοοοου!

ΕΝΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ

ΣΤΟΙΧΕΙΟ!

Οἱ τρεῖς σύντροφοι, γρήγορα χάνουν τὰ ἴχνη τοῦ μελαψοῦ γίγαντα...

Ὅμως δὲν σταματᾶνε... Προχωροῦν, ἀναζητώντας τον, γιὰ πολὺ ἀκόμα...

Ξαφνικά: παράξενο οὐρ-λιαχτὸ ἀντηχεῖ στὴν ἄγρια περιοχὴ!

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς ἕνα τρομακτικὸ κι ἀλόκοτο Τέρας παρουσιάζεται...

Ἐχει μεγάλο κορμὶ ὀρνίου. Κεφάλι ἀράπη καὶ πόδια λιονταριοῦ!

Ὁλοζώντανος καὶ καθάλα πάνω στὸ Τέρας αὐτὸ θρίσκει ὁ Γκαοῦρ. Ἡ ἔκφρασί του εἶναι ἄγρια, τρομερὴ!

Μὲ τίς γυμνὲς του φτέρνες κτυπάει τὰ φτερωτὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόκοτου θηριοῦ, μουγρίζοντας :

— Πίσω σκυλιά! Σήμερα
θα πεθάνετε όλοι!

Άμέσως όμως το πρόσωπό
του αλλάζει έκφρασι. Γίνεται
ήμερο. Γεμάτο καλωσύνη.
Και ψιθυρίζει παρακλητικά :

— Σώστε με! Σώστε με,
αδέλφια μου!

Μά γρήγορα πάλι αλλά-
ζει. Τα χαρακτηριστικά του
ξαναγίνονται άγρια, σκληρά.
Και μουγγρίζει :

— Όχι! Θα πεθάνετε σκυ-
λιά! Θα πεθάνετε όλοι!

Ο Ταρζάν, ή Τζέιν κ' ή
Ταταμπού τάχουν χάσει! Άκί-
ητοι, σάν μαρμαρωμένοι,
και με θράνοικτα μάτια,
κυττάζουν το αλόκοτο τρο-
μακτικό Τέρας. Και τόν Γκα-
ούρ πού βρίσκεται πάνω στη
φτερωτή ράχι του!

Πρώτος, απ' τους τρεις,
συνέρχεται τώρα ο Άρχον-
τας της Ζούγκλας. Και τρα-
βώντας το φονικό μαχαίρι
του χύνεται σάν σίφουνας
πάνω στο φοβερό Στοιχειό.
Τό κτυπάει στα φτερωτά του
στήθια! Η άστραφτερή λά-
μα μπαίνει βαθειά μέσα σ'
αυτό. Βρίσκει και καρφώνε-
ται πάνω στην καρδιά του!

Και νά: Την ίδια στιγμή
κατά καταπληκτικό κι άπι-
στευτο γίνεται: Τό Τέρας
χωρίζεται σε τρία όντα: Σ'
ένα άράπη. Σ' ένα όρνιο.
Και σ' ένα λιοντάρι!

Ο άράπης τό θάζει άμέσως
στα πόδια. Τό όρνιο φτερου-
γίζει ψηλά στον ούρανό.
Και τό λιοντάρι χάνεται, σάν
άστραπή, πίσω από τις πυ-
κνές άγριες φυλλωσιές της

Ζούγκλας.

Μονάχα ό Γκαούρ — ό κα-
θαλλάρης του Στοιχειού —
μένει εκεί. Όμως ή έκφρα-
σί του είναι τώρα ήμερη. Κυτ-
τάζει γύρω του χαμένα. Λές
και μόλις έχει ξυπνήσει από
βαθύ λήθαργο!...

Η Ταταμπού καρφώνει έξε-
ταστική τη ματιά της στα
πλατειά μελαψά στήθια του
άγαπημένου γίγαντα. Μά κα-
νένα σημάδι μαχαίρις δεν
άντικρύζει σ' αυτά...

— Κι' όμως! συλλογιέται.
Πάνω στην κορφή του βουνού
μας ό Ταρζάν — μπροστά στα
μάτια μου — τόν κτύπησε στα
στήθια. Κι' ό Γκαούρ είχε
σωριαστή κάτω νεκρός!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ ΚΑΠΩΣ!

Μά ή πανώρια Έλληνίδα,
δεν έχει καιρό για χάσιμο. Μ'
ένα ήδημα πέφτει, με λαχτά-
ρα στην άγκαλιά του λατρευ-
τού συντρόφου της :

— Γκαούρ!... Τι έχεις, Γκα-
ούρ; Τί κακό σου συμβαίνει,
άγαπημένε μου;

Ο μελαψός γίγαντας ψιθυ-
ρίζει σιγά, τρομαγμένα:

— Πάμε, Ταταμπού!... Πά-
με νά φύγουμε! Ο «Μαύρος
Σατανάς» μέ κυνηγάει!... Η
φωνή του άντηχεί μέσα στο
κεφάλι μου!... Πάμε νά φύ-
γουμε! Θα τρελλαθώ!...

Ο Ταρζάν κι' ή Τζέιν πλη-
σιάζουν περιέργοι:

— Πέσ' μου, Γκαούρ, τόν
ρωτάει ό πρώτος. Τί ζητάει
από σένα ό «Μαύρος Σατα-

νάς»; όπως τὸν λές.

Ὁ φοβισμένος γίγαντας ψιθυρίζει μὲ δέος:

— Μοῦ ζητάει τὸν κρυμμένο θησαυρό! Θέλει νὰ τοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται θαμμένο τὸ σιδερένιο κουτί μὲ τὰ μεγάλα διαμάντια!...

— Καὶ ξέρεις ἐσὺ ποῦ θρίσκεται ὁ θησαυρὸς αὐτός; τὸν ρωτάει τώρα ἡ Τζέιν.

— Ὁχι! τῆς ἀποκρίνεται. Ὅμως ὁ «Μαῦρος Σατανάς» δὲν μὲ πιστεύει...

Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς πανώριας Ταταμποῦ λάμπουν τώρα παράξενα. Καὶ γυρίζοντας στὸν Ταρζάν καὶ τὴ συντρόφισσά του, τοὺς διώχνει εὐγενικά:

— Δὲν εἶναι τίποτα, καλοὶ μου φίλοι... Γυρίστε στὴ σπηλιά σας... Ὅα τραθήξουμε κι' ἐμεῖς γιὰ τὸ θουνό μας!... Ὁ Γκαούρ φαίνεται ἄρρωστος! Ὅα κάνω ὅ,τι μπορέσω γι' αὐτόν...

Κι' ἀμέσως, τραβώντας ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν μελαψὸ σύντροφό της ξεκινᾶνε... Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολή...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ἡ Τζέιν, μένουν γιὰ λίγο ἀκίνητοι στὴ θέσι πού θρίσκονται. Κυττάζουν παραξενεμένοι τοὺς δυὸ συντρόφους, πού, σιγά-σιγά, χάνονται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ τροπικὴ θλάσθησι!...

.. .. .

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ προχωροῦν ἄρκετά... Ἐνῶ στὸ δρόμο ἡ πανώρια Ἑλλη-

νίδα ἐξομολογιέται στὸν σύντροφό της:

— Ἀκουσε, ἀγαπημένε μου: Δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ «Μαῦρος Σατανάς», πού λές πὼς σὲ κυνηγάει. Ξέρω ὅμως πὼς ἔχει δίκη: Κάπου ἐδῶ στὴ Ζούγκλα εἶναι κρυμμένος ἓνας ἀτίμητος θησαυρός! Ἐνα σιδερένιο κιβώτιο γεμάτο μεγάλα κι' ἀστραφτερά διαμάντια!

»Μὰ μονάχα ἐγὼ ξέρω τὸ μέρος πού θρίσκεται. Καὶ νὰ πῶς τὸ ἔμαθα:

»Πάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε... Κάποτε γύριζα μονάχη ἀπὸ τῆ σπηλιά τοῦ Ταρζάν... Ξαφνικά, ἀκούω ὑπὸσά μου ἓναν παράξενο θόρυβο... Κρύβομαι ἀμέσως πίσω ἀπὸ κάποιον κορμὸ δέντρου. Κυττάζω ἀνήσυχη...

»Καὶ νά: Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀντικρύζω κάποιον τερατόμορφο ἰθαγενὴ μάγο. Κρατοῦσε σὰ χέρια του ἓνα πρωτόγονο πέτρινο ἐργαλεῖο. Καὶ μὲ αὐτὸ ἔσκαβε τὴ νοτισμένη γῆ. Πλάι του θρισκόταν ἓνα κλειστὸ σιδερένιο κουτί...

»Τέλος, ἀνοίγει θαθὺ λάκκο. Θάβει μέσα σ' αὐτόν τὸ κουτί. Τὸ σκεπάζει καλὰ μὲ χώματα. Βάζει πάνω τους ἓνα παχὺ στρώμα ἀπὸ ξερά φύλλα. Ὑστερα φεύγει, κυττάζοντας γύρω του ἀνήσυχος μήπως τὸν παρακολουθοῦσε κανένας μάτι...

— Κι' ἐσύ; ρωτάει ὁ Γκαούρ.

— Ἐγὼ ἔμεινα ἀκίνητη στὴν κρυψώνα μου, περιμέ-

Ὁ σατανικὸς μαῦρος γέροντας φωνάζει: — Γκαούρ, σκότωσε
τὴ συντρόφισσά σου! Σκότωσέ την ἀμέσως!

νοτας νὰ ξεμακρύνῃ πολὺ...
Τέλος τρέχω στὸ μέρος αὐτό.
Τραβάω τὰ ξερὰ φύλλα. Βγά-
ζω μὲ τὰ χέρια μου τὰ χώμα-
τα. Ξεθάβω κι' ἀνοίγω τὸ σι-
δερένιο κιβώτιο!...

— Λοιπόν;

— Ἦταν γεμάτο διαμάν-
τια! Ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν
εἶχα ξαναδῇ τόσο μεγάλα κι'
ἀστραφτερά πετράδια!

— Ὑστερα; Ξαναρωτάει ὁ
μελαψὸς γίγαντας, ὅλο καὶ
μὲ μεγαλεῖτερο ἐνδιαφέρον.

Ἡ Ταταμποῦ συνεχίζει:

— Παίρνω ἀμέσως τὸ κου-
τί. Τὸ φέρνω ἄλλοῦ. Σὲ μεγάλ-

λη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέρος
ποὺ τὸ εἶχε κρύψει ὁ ἀγνω-
στος μαῦρος. Καὶ σκάθοντας
καινούργιο λάκκο, μὲ μιὰ μυ-
τερὴ πέτρα, τὸ ξαναθάβω.
Τέλος τὸ σκεπάζω μὲ χώμα-
τα καὶ φύλλα.

— Θυμᾶσαι τὸ μέρος;

— Ναί. Ποτέ δὲν θὰ τὸ ξε-
χάσω! Ἐχω θάλει σημάδι
τρία γιγαντόσωμα δέντρα
ποὺ βρίσκονται σὲ ἴση ἀπό-
στασι γύρω ἀπ' τὸ λάκκο...

»Ὑστερα φεύγω καὶ φθα-
νω στὸ πέτρινο θουνὸ μας!

— Δὲν θυμᾶμαι νὰ μοῦ εἴ-
πες τίποτα γι' αὐτὸν τὸ θη-

σαυρό! μουρμουρίζει ο Γκαούρ.

Η πανώρια Κόρη χαμηλώνει τὰ μάτια της :

— Ναί... Φοβήθηκα πώς θὰ θύμωνες γιά τὴν κλοπὴ ποὺ ἔκανα... Φοβήθηκα ἀκόμα πώς θὰ πήγαινες νὰ ξεθάψης τὸ θησαυρό. Νὰ τὸν ξαναδώσης στὸν τερατόμορφον ἀράπη...

**ΑΡΑΠΗΣ, ΟΡΝΙΟ
ΚΑΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙ!**

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τῆς ἀποκρίνεται :

— Ναί, Ταταμπού! Ἔτσι θάκανα! Κι' ἔτσι θὰ κάνω καὶ τώρα. Ὁ θησαυρὸς δὲν ἀνήκει σ' ἐμᾶς. Οὔτε καὶ μᾶς χρειάζονται τὰ διαμάντια του.

Ἡ Ἑλληνίδα συμφωνεῖ:

— Ναί... Σ' ἐμᾶς, οὔτε διαμάντια, οὔτε χρυσάφια μᾶς χρειάζονται. Ἐχουμε ἄλλον ἀτίμητο θησαυρό: τὴ μεγάλη κι' ἀθάνατη Ἀγάπη μας!... Ὅμως μὴ ξεχνᾶς πώς ἡ Πατρίδα μας εἶναι φτωχεῖα!... Λογάριαζα νὰ τὰ πᾶμε κάποτε στὴ δοξασμένη Ἑλλάδα. Νὰ τὴν κάνουμε πλούσια, δυνατὴ κι' εὐτυχι-

Ἡ ἁμοιρὴ Ταταμπού κλαίει, κτυπιέται καὶ ξεριζώνει τὰ μαλλιά της πᾶνω ἀπ' τὸ πτωμα τοῦ ἀγαπημένου της!

σμένη!...

»Μά τώρα βλέπω πώς δεν έκανα καλά να κλέψω αυτό το θησαυρό... Φαίνεται πώς ο τερατόμορφος μάγος που τον είχε κρύψει, θά πέθανε! Κι' ο «Μαύρος Σατανάς» που σέ κυνηγάει τώρα, σίγουρα θάβναι τὸ φάντασμά του. Ὁ θρυκόλακάς του που θέλει νὰ μὰς ἐκδικηθῇ!...

— Τὸν εἶδες μήπως κι' ἐσύ;

— Ναί!... Χθὲς πού πήγαινα στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν γιὰ νὰ σὲ θρῶ, τὸν ἀπάντησα στὸ δρόμο μου... Μὲ τὴ μαγική του δυνάμη μου παρουσίασε, κάπου ἐκεῖ κοντά, τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὴ θρῆκα ἄδεια. Κι' ὅμως ὁ Ταρζάν κι' ἡ συντροφισσά του, δὲν εἶχαν φύγει καθόλου ἀπὸ τὴν πραγματική τους σπηλιά. Ὅσο γιὰ τὸν Κραγιαμπού, αὐτὸς ἦταν θαρεῖα ἄρρωστος. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μετακινηθῇ.

»Σήμερα παρουσιάστηκε στὴν κορφή τοῦ θουνοῦ μὰς ἕνας τερατόμορφος ἀράρης. Ζήτησε νὰ μὲ ἀρπάξῃ. Ὁ Ταρζάν τὸν χτύπησε στὰ στήθεια μὲ τὸ μαχαίρι του καὶ τὸν σκότωσε. Μὰ μόλις ξεψύχησε, ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται. Ὡσπου γίνθηκε σὰν κι' ἐσένα. Ἔνας σωστός Γκαούρ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τῆς ἐξηγεί τώρα:

— Ναί, Ταταμπού! Ἐγὼ ἤμουν... Χθὲς τὸ πρωῒ συναντήθηκα τυχαία μὲ τὸ μαῦρο γέρονα. Τὸν ἀπαισιο αὐτὸ Σατανά!... Κρατοῦσε στὰ χέρια του φρούτα καὶ μοῦ πρόσ-

φερε τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα!..

»Μόλις τὸφάγα, ἐνοιῶς' ἀμέσως μὰ παράξενη ἀλλαγὴ νὰ γίνεται μέσα μου!... Ἡ καρδιά μου γίνθηκε σκληρὴ κι' ἀπονη! Ἡ ψυχὴ μου πλημύρισε ἀπὸ μῖσος γιὰ ὅλους σας!... Τὸ πρόσωπό μου γίνθηκε ἄσχημο κι' ἄγριο! Τὸ κορμί μου μαύρισε κι' αὐτό. Γίνεκα ἕνας τερατόμορφος ἀράρης!...

— Λοιπὸν; ρωτᾷ με ἀγωνία ἡ Ταταμπού.

Ὁ Γκαούρ συνεχίζει σὰν ὑπνωτισμένος :

— Ὁ μαῦρος αὐτὸς Σατανάς μοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται κρυμμένο τὸ σιδερένιο κουτὶ μὲ τὰ μεγάλα διαμάντια... Ἐγὼ δὲν ἤξερα νὰ τοῦ ἀποκριθῶ. Πρῶτη φορὰ ἄκουγα γιὰ ἕναν τέτοιο θησαυρό!...

»Τότε μ' ἔστειλε — ἔτσι μεταμορφωμένον καθὼς ἤμουν — νάρθῶ στὸ θουνοῦ μὰς. Ν' ἀρπάξω ἐσένα, ἀγαπημένη μου καὶ νὰ σὲ φέρω κοντὰ του...

»Μὰ σὰν ἔφθασα ἐκεῖ κι' ἔκανα νὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκυλιά μου, ὁ Ταρζάν χύθηκε μὲ τὸ μαχαίρι του. Καὶ μὲ κτύπησε στὰ στήθεια!...

»Ἐνοιῶσα ἀμέσως σὰ νὰ πεθαίνω. Ἐνῶ σιγά-σιγά, μεταμορφωνόμουν πάλι, ξαναπαίρνοντας τὴ μορφή μου!...

»Ἐτσι, σὲ μιὰ στιγμή ποῦ ἐσεῖς λείπατε, ξαναζωντάνεψα, χωρὶς νὰ ξέρω πῶς. Ἀλλὰ δὲν εἶχα πιά τὰ λογικά μου! Ἀρχισα νὰ ξεφωνίζω σὰν τρελλὸς καὶ νὰ κατεβαί-

νω τὰ φοβερά θράχια τοῦ θουνοῦ μας! "Ὡπου ἔφτασα κάτω. Καὶ συνέχισα νὰ τρέχω καὶ νὰ χάνωμαι στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα!...

— Ναί! τοῦ κάνει ἡ Ταταμπού. Ἐμεῖς τρέξαμε ἀμέσως ξωπίσω σου. Σὲ κυνηγήσαμε. Μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ σὲ φτάσουμε!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὴν ἀκούσε :

— Ξαφνικά, ξαναθλέπω μπροστά μου τὸν ἴδιον σατανικὸ γέροντα. Πλαίι τοῦ ἀντικρύζω κι' ἄλλα τρία ὄντα : Ἕναν ἀράπη, ἕνα ὄρνιο κι' ἕνα λιοντάρι. Παλεύουν καὶ κτυπιῶνται μ' ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία! Τὸ ἕνα ζητάει νὰ σπαράξῃ τὸ ἄλλο!...

»Ὁ παράξενος μαῦρος ἀνθρώπος σκορπίζει ἀμέσως πᾶνω τοὺς μιά πράσινη σκόνη.

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή κάτι ἀπίστευτο γίνεται! Ὁ ἀράπης, τὸ ὄρνιο καὶ τὸ λιοντάρι σμίγουν μὲ μιᾶς! Κι' οἱ τρεῖς μαζί γίνοντ' ἕνα φοβερό τέρας!...

»Τότε, ἀκούγεται σὲ ἀπόστασι καὶ τὸ δικό σας ποδοβολητό. Ψάχνετε νὰ μὲ θρῆτε.

»Ὁ Μαῦρος Σατανὰς μὲ διατάζει ἀμέσως νὰ πιδήσω πᾶνω στὴ ράχι τοῦ φοβεροῦ τέρατος ποῦ εἶχε φτειάξει. Γιὰ νὰ σᾶς τρομοκρατήσω μ' αὐτό. Νὰ σᾶς κάνω νὰ μοῦ πῆτε ποῦ θρίσκειται ὁ μεγάλος θησαυρὸς ποῦ ζητοῦσε...

»Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς κάνω κακὸ. Ὅμως νοιώθω νὰ ἔχω χάσει τὴ θέλησί μου. Τὸν ὑπακούω τυφλά. Κάνω πρό-

θυμα ὅ,τι μὲ διατάζει!...

»Μά, στιγμὲς-στιγμὲς, συνέρχομαι: Σᾶς ζητάω νὰ μὲ βοηθήσετε...

ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΓΜΟΣ!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού φθάνουν, σὲ λίγο, στὸ σημεῖο ποῦ θρίσκονται κρυμμένα τ' ἀτίμητα διαμάντια. Ἀνάμεσα — ὅπως ξέρουμε — στὰ τρία γιγάντια δέντρα...

Μαζί τώρα κι' οἱ δύο, σκάθουν μὲ μυτερὲς πέτρες. Ξεθάβουν τὸ μεγάλο σιδερένιο κουτὶ μὲ τὸ θησαυρό...

Ἡ μελαψὴ Κόρη θέλει νὰ τὸ ξανακρῦψουν ἐκεῖ, στὸ ἴδιο μέρος, ποῦ τὸ εἶχε θάψει, δὲν ζοῦσε, ὁ παράξενος ἐκεῖνος μαῦρος γέροντας.

Ὁ Γκαοῦρ δὲν ἔχει ἀντίρρηση σ' αὐτό.

Ὅμως, ξαφνικά, ἕνα ἀνάλαφρο σοῦρσιμο ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρυνὰ χαμόκλαδα...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σηκώνει ἀνήσυχος τὸ κεφάλι του. Κι' ἀντικρύνει μὲ δέος τὸ τερατόμορφο πρόσωπο τοῦ μαύρου γέροντα! Τὰ σατανικά του μάτια εἶναι καρφωμένα πᾶνω στὸ ἄμοιρο παλικάρι...

Σχεδὸν ταυτόχρονα ἀντηχεῖ προστακτικὴ κι' ἡ ἀπαίσια βραχνὴ φωνὴ του:

— Γκαοῦρ, σκότωσε τὴ συντρόφισσά σου! Σκότωσέ την ἀμέσως!...

Καὶ νά: Τὸ ἡμεροπρόσωπο τοῦ καλὸκαρδοῦ γίγαντα, παίρνει ἀμέσως ἄγρια ἔκφρα-

σι.

— Φύγε! μουγγρίζει στην Ταταμπού. Γκρεμοτσακίσου, γρήγορ' άπ' τά μάτια μου!

Είναι φανερό πώς ο Γκαούρ βρίσκεται πάλι χωρίς θέλησι δική του. Ένεργει σαν ανδρείκελο του τρομερού γίγαντα...

Έτσι, χύνεται μανιασμένος πάνω στην πανώρια συντροφισά του, ούρλιάζοντας:

— Φύγε!... Θά σέ πνίξω!...

Και σφίγγοντας τις τρομερές γροθιές του κάνει νά την κυπήση!...

Η άμοιρη Κόρη ύποχωρεί δυό δήματα, τραβώντας άσυναίσθητα τό μαχαίρι της.

— Μή! ξεφωνίζει μέ άπόγνωσι. Μή Γκαούρ! Έγώ είμαι! Έγώ, ή Ταταμπού! Λυπήσου με!...

Όμως ο Γκαούρ δέν φαίνεται νά δίνη σημασία στά λόγια και στά παρακάλια της.

Μ' ένα υπεράνθρωπο πήδημα φθάνει κοντά. Τήν άρπάζει σι' άτσαλένια μπράτσα του!...

Η άμοιρη Κόρη περνάει στιγμές τραγικές. Μ' άπεγνωσμένες προσπάθειες ζητάει νά του ξεφύγη, ξεφωνίζοντας σπαρακτικά.

Ευτυχώς! Τήν ίδια στιγμή μία τρομακτική κραυγή άντηχεί:

— Άοόοοο!... Άααόοοοοο!

Είναι ο ύπέρροχος Άρχοντας της Ζούγκλας! Μαζί μέ τήν άτρόμητη συντροφισά του: τήν πανέμορφη Τζέιν.

Είχαν παρακολουθήσει κρυφά τούς δυό μελαφούς συντρό-

φους. Καί φθάνοντας πίσω τους, στο μέρος που ήταν κρυμμένοι ο θησαυρός, είδαν κι' άκουσαν όσα είχαν συμβή...

Ο Ταρζάν τρέχει άμέσως κοντά. Άρπάζει τήν Ταταμπού, ζητώντας νά τή σώση άπό τά χέρια του μανιασμένου μελαψού γίγαντα...

Ο Γκαούρ, αντικρύζοντας τόν Άρχοντα της Ζούγκλας, συνέρχεται για λίγες στιγμές. Καί παρατάει τό θύμα του...

Νοιώθει άφάνταστη ντροπή για τό άνανδρο φέρισμό του...

Και κάνει νά φύγη. Θέλει νά τρέξη νά βρῇ τό πιό θαθύ θάραθρο. Νά πέση και νά γκρεμοτσακιστή κάτω. Νά δώση ένα τραγικό τέλος στην πολυθασανισμένη κι' άχαρη ζωή του!...

Όμως δέν προφθάνει. Γιατί τήν ίδια στιγμή ξανακούγεται προστακτική ή άπαίσια φωνή του σατανικού μαύρου γέροντα:

— Όχι, Γκαούρ!... Δέν θά φύγης άν δέν τούς σπαράξης όλους!...

Ο μελαψός γίγαντας σταματάει. Ο άγνωστος άράτης έξασκει πάνω του μία παράξενη κι' άκατανίκητη γοητεία. Η θέλησί του είναι διαταγή για τόν Γκαούρ.

Και νά: Σάν μανιασμένο λιοντάρι χύνεται τώρα πάνω στον Ταρζάν. Ζητάει νά τόν κάνει κομμάτια!...

Οί δυό γιγαντώσωμοι άντρες πιάνονται στά χέρια. Παλεύουν μέ άφάνταστη όρμη και λύσσα!...

‘Ο Γκαούρ πυραβολεί μουγγρίζοντάς: — Σκύλε Ταρζάν! Θά πεθάνης πρίν προλάβης νά χαρῆς τὸ θησαυρό!

‘Η Ταταμπού κι’ ἡ Τζέϊν, πέφτουν τρομαγμένες νὰ τοὺς χωρίσουν!... “Ἐτσι κι’ οἱ τέσσερες τώρα μαζί γίνοντ’ ἓνα φοβερό κουθάρι.

Πλάι τους θρίσκειται ἀνοικτὸ τὸ πολύτιμο σιδερένιο κουτί. Τὰ μεγάλα διαμάντια ποὺ θρίσκονται μέσα, ἀστράφτουν ἐκτυφλωτικὰ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου...

‘Ο μαῦρος γέροντας παρακολουθεῖ κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα. ‘Ενῶ τὰ σατανικά του μάτια λάμπουν ἀπὸ ἀγρία χαρά!

Καὶ νά: Ξαφνικά ἀπὸ μιὰ

κρυφὴ τσέπη, τραβάει ἓνα πολύσφαιρο πιστόλι. Τὸ σηκώνει, κατευθύνοντας τὴν κάννη του στὸ σύμπλεγμα τῶν τεσσάρων συντρόφων ποὺ παλεύουν. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη. Νὰ τοὺς στείλῃ τὰ πυρωμένα θανατερὰ βλήμματά του. Νὰ τοὺς σωριάσῃ κάτω νεκροὺς!...

“Ὅμως ὁ μεγάλος Θεὸς δὲν θέλει νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ !

Τὴν ἴδια στιγμή — καὶ πρὶν ὁ κακοῦργος τραθήξῃ τὴ σκανδάλῃ τοῦ πιστολίου του, τρομερὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ.

Ὁ τερατόμορφος μαῦρος σωριάζεται ἀμέσως κάτω, θγάζοντας πονεμένα βογγητά...

Ταυτόχρονα καὶ μιὰ θареιά φωνὴ σπάζει τὸν ἀέρα:

— Μὲ τίς ὑγείες σου, μπάμπά Γέρο! Τοῦ λόγου μου σοὺ τὴν μπουμπουνισα, ἀδερφέ μου!...

Καί, μ' ἓνα πήδημα, παρουνισιάζεται ὁ φοθερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπικό. Στὸ δεξί του χέρι κρατᾷ ἓνα πιστόλι. Ἡ κἀνή του καπνίζει ἀκόμα!...

Πίσω τὸν ἀκολουθεῖ ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία, μὲ τὸ κωμικοτραγικὸ τσουλούφι, μурμουρίζοντας :

— Καλὲ κρίμας τῇ σφαίρα σου, ζηλιάρη!... Ὁ λεγάμενος ὅπερ τοῦ τῆ μπουμπουνήσε, τυγχάνει γεροξούρας. Δὲν ἦτο δι' ἐμέ. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλάς!

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκαοὺρ συνέρχεται πάλι. Κι' ἔχει πάψει νὰ θρίσκει κάτω ἀπὸ τὴ σατανικὴ ἐπίδρασι τοῦ τερατόμορφου γέροντα.

Τὸ κακὸ ποῦ γινόταν σταματᾷ ἀπτόμα. Κι' ὅλοι μαζὶ τρέχουν τῶρα πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγονται τὰ βογγητά τοῦ λαθωμένου.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ

συντρόφισσά του φωνάζουν μ' ἓνα στόμα, μόλις τὸν βλέπουν :

— Αὐτὸς εἶναι!... Αὐτός!...

Ὁ γέρο Ἀράπης θρίσκει στὰ τελευταία του. Ἡ σφαῖρα τοῦ Ποκοπικό τὸν ἔχει θρῆ κατάστηθα! Ποτάμι τρέχει τὸ αἷμα του ἀπ' τὴν πληγὴ!...

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν μερικές στιγμές, ὁ **ἀγνωστος** κακοῦργος ἀνοίγει τὸ στόμα. Ξειμυχάει!...

Ὁ νᾶνος μурμουρίζει πένθιμα :

«Αἰωνία σου ἡ μνήμη,
κόκκαλο νὰ μὴ σοὺ μείνῃ!
Σ' ἔφαγ' ἡ αἱμορραγία
καί... σὲ ἄλλα μὲ ὑγεία!»

Κι' ἀμέσως, τραβώντας τὴ θρυλικὴ ματισμένη χατζάρα του, ἀποφαίνεται:

— Τώρα ποῦ τὰ τίναξες, ἀδερφέ μου, θὰ σὲ σφάξω. Καὶ δὲν... θὰ καταλάβῃς τίποτα !

Ὁ Γκαοὺρ τὸν σπρώχνει. Καὶ κόβοντας ἀπὸ τὰ κοντινὰ δέντρα κλαδιά, σκεπάζει τὸ ἄψυχο πιά κουφάρι τοῦ ἀγνωστου κακούργου!...

Ἡ Τζέϊν σηκώνει ἀπὸ κάτω τὸ πεσμένο πιστόλι τοῦ νεκροῦ μαύρου. Τὸ δείχνει στὸν Ταρζάν.

Ἐκεῖνος ψιθυρίζει συλλογισμένος :

— Πολὺ περίεργο!... Πρῶτῃ μου φορὰ θέλω ἰθαγενῇ Μάγο νὰ κρατᾷ περιστροφὴ!

Ὁ Γκαοὺρ σηκώνει τὸ μεγάλο βαρὺ κιθώτιο μὲ τὰ πολύτιμα πετράδια.

Κι' ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε τῶ-

ρα. Τραβάνε για τή σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Στό δρόμο, ό Ποκοπίκο τούς έξηγεί :

— Ξέρετε γιατί είχαμε χαθής του λόγου μας; Πέρικολουθούσαμε τόν μπάρμπα Γέρο πού «καθάρισα» πρό όλίγου... "Έτσι, τό λοιπόν, άνακαλύψαμε τή φωλιά του. Κι' έκεϊ θρήκα τήν κουμπούρα πού τόν θάρησα!

Η Χουχού δείχνει ένα μικρό στρογγυλό καθρεφτάκι:

— Κι' έγώ, καλέ, θρήκα τό τοιούτον!

Ό νάνος τούς έξηγεί πάλι:

— Κυττάζει μέσα σ' αυτό και γλέπει τά μούτρα της, μετά... συγχωρήσιος!

Η «Μαύρη Γόησσα» συμφωνεί :

— Μάλιστα, καλέ! Και τόξερα, θέβαια, πώς τυγχάνω άραιά! Μά τώρα γλέπω πώς είμαι μούρλια! Μούρλια μέχρι άήδιας! Μά συγχωρείτε κιόλας!

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ!

"Ας άφήσουμε τώρα τόν Ταρζάν, τή Τζέιν, τόν Γκαούρ, τήν Ταταμπού, τή Χουχού και τόν Ποκοπίκο νά προχωρούν... "Εμείς, άς ξαναγυρίσουμε κοντά στο σκοτωμένο γέρο "Αράπη.

Και νά: Τό σκεπασμένο μέ κλαδιά κουφάρι του άρχίζει ξαφνικά νά σαλεύη. Και πρίν περάσουν λίγες στιγμές, πέτιέται όρθό!

Άπό μία κρυφή τσέπη του

βγάζει γρήγορα ένα χάπι. Τό καταπίνει μέ θιάσι.

Κι' άμέσως σχεδόν, κάτι άπίστευτο γίνεται: Ό μαύρος γέροντας, σιγά-σιγά, αλλάζει όψι. Μεταμορφώνεται σ' έναν μεσόκοπο λευκόν άνθρωπο.

Τέλος, τό πρόσωπό του παίρνει άγρια έκφρασι. Άφουγγράζεται τό ποδοβολητό τών συντρόφων πού φεύγουν. Και μουγγρίζει άγρια:

— Άλλοίμονο σ' έσας !... Κανέναν δέν θ' άφήσω ζωντανό !

Και συνεχίζει σά νά μιλάη στον έαυτό του:

— Ό «γέρο "Αράπης», πού είχα μεταμορφωθή, σκοτώθηκε. Όμως έγώ ζώ άκόμα ! Τά διαμάντια θά γίνουν δικά μου! Μονάχα δικά μου!

Τέλος, ξεκινάει. Προχωρεί άργά, παίρνοντας τό ίδιο μονοπάτι πού είχαν άκολουθήσει, πρίν λίγο, ό Γκαούρ, ό Ταρζάν και οί άλλοι...

Οί δυό γίγαντες, μέ τίς συντροφισσές τους και τούς νάνους, φθάνουν κάποτε στή σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ό Κραγιαμπού είναι καλά πιά. Δέν έχει πυρετό. Και κάθεται σέ μία πέτρα έξω άπ' τό άνοιγμα τής σπηλιάς τους... Διασκεδάζει άκούγοντας τά πολύχρωμα ξωτικά πουλάκια πού κλαηδώνε στά κλαδιά τών γύρω θεόρατων δέντρων.

Όλοι μαζί ξεκουράζονται τώρα έκεϊ, κουβεντιάζοντας για τόν παράξενο μαύρο Μά-

γο, πού τὸν ἄφησαν νεκρὸ καὶ σκεπασμένον μὲ κλαδιά ! Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριον!...

Ἡ Χουχού τοὺς ρωτᾷ ξαφνικά :

— Καλέ, δὲν μοῦ λέτε, σὰς περικαλῶ: Τὸ κουτὶ μὲ τὰ διαμάντια τί θὰ γίνη; Ποιὸς θὰ τὸ πάρη;

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει:

— Ἐγὼ λέω νὰ τὸ θγά-
λουμε στή.. λοταρία!

Ἡ πυγμαία ἀναστενάζει παραπονιάρικα :

— Τὸ σωστό, χρυσό μου, εἶναι νὰ τὸ πάρω τοῦ λόγου μου! Ἀνύπαντρη κοπελλίτσα τυγχάνω!... Καλὲ διὰ νὰ «δέσω τὸν γάιδάρό μου» δὲν φτάνει μόνον ἡ ὡραιότη μου. Χρειάζεται καὶ προίξ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὸ σιδερένιο κιβώτιο μὲ τὸν ἀτίμητο θησαυρό, θρίσκεται πλάι στὸν Γκαούρ. Ὁ Ταρζάν, ρίχνοντάς του ἀδιάφορη ματιά, συμβουλεύει τὴ συντροφισσά του :

— Ἄν θέλῃς, Τζέιν, χάρισε στὴν Ταταμποῦ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ διαμάντια...

Τὰ μάτια τοῦ Ἑλλήνα σκοτεινιάζουν μὲ μιᾶς. Κυττάζει ἀλόκοτα τὸν Ἀρχοντά τῆς Ζούγκλας. Τοῦ λέει σιγά:

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Ταρζάν!... Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς εἶναι τῆς Ταταμποῦ. Ἐκεῖνη — ἂν ἤθελε — θὰ μποροῦσε νὰ χαρίσῃ στή Τζέιν ἕνα διαμάντι. Κι' ὅχι ἡ...

Ὁ λευκὸς γίγαντας τὸν διακόπτει :

— Ἐγὼ δὲν σὲ καταλαβαί-

νω, Γκαούρ!... Ἀφοῦ ξέρεις, πῶς κάθε τί πού θρίσκεται στὴ Ζούγκλα ἀνήκει σ' ἐμένα. Σ' ἐμένα, τὸν Ἀρχοντά της!...

Ὁ Γκαούρ πετιέται ὀρθός. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ταρζάν. Οἱ δυὸ γιγαντώσῃμοι ἄντρες κυττάζονται ἄγρια. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια. Νὰ σπαράξουν σ' ἕνα τὸν ἄλλον!...

Ἡ Χουχού τραβάει ἀνήσυχη, τὸν Ποκοπικό:

— Καλέ, πᾶμε στὸ «Ἀπαρτεμάν» μου!

Ὁ νᾶνος τὴν καθησυχάζει: — Κάτοε, μωρὴ μαμζέλ, νὰ σπάσουμε πλάξ. Μπορεῖ νά... φᾶνε τὰ μουστάκια τους!...

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ βλέπει τὸν κίνδυνο. Καὶ σὰν Ἑλληνίδα πού εἶναι, ἔχει μεγάλη καρδιά.

Μ' ἕνα πήδημα θρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς ἀγριεμένους ἀντιπάλους. Ρωτᾷ τὸν σύντροφό της :

— Πέσ' μου, Γκαούρ: Εἶναι δικά μου τὰ διαμάντια αὐτά;

— Naί! Τώρα δὲν τὸ εἶπα;

— Καὶ μπορῶ νὰ τὰ κάνω ὅ,τι θέλω; τὸν ξαναρωτᾷ.

— Naί!

Ἡ παρθένα «Κόρη τῆς Ζούγκλας» χαμογελάει ἱκανοποιημένη :

— Ἐ, λοιπόν: Ἀφοῦ εἶναι δικά μου, τὰ χαρίζω, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, στὴν καλὴ κι' ἀγαπημένη μου φίλη: τῇ Τζέιν!

Κι' ἀμέσως, παρατώντας τὸ κιβώτιο μὲ τὸ θησαυρό, τραβάει τὸν σύντροφό της:

— Πάμε, Γκαούρ!... Καιρός είναι πιά νά ξαναγυρίσουμε στο πέτρινο βουνό μας!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

‘Ο μελαψός γίγαντας στέκει, γιά λίγες στιγμές, αναποφάσιτος. Τέλος όμως ξεκινάει. Προχωρεί μαζί της.

‘Ο Ποκοπίκο κι’ ή Χουχού τούς ακολουθούν. ‘Η μελιστάλακτη πυγμαία μουμουρίζει παραπονιάρικα:

— Καλέ, τύχη πού σου τήν ἔχουνε κι’ οί... ἀσχημομούρες! Μονάχα ἐμεῖς εἴμασ’ ἀτυχές! ‘Εμεῖς οἱ κοῦκλες πού κακοχρόνο νάχουμε! Μὲ συχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο τῆς σερβίρει στο σθέρκο στράκα ἀεροδυναμική :

— Χράπ!... Φτοῦ σου νά μὴν ἀβασκαθῆς, σκιαχτρο!

.....

‘Ο Ταρζάν, ή Τζέιν κι’ ὁ Κραγιαμποῦ ἔχουν ἀπομείνει μονάχοι τώρα ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας μετανοιώνει γρήγορα γιὰ τὸν ἀσχημο τρόπο πού φέρθηκε στὸν Γκαούρ.

— Θά τρέξω νά τοὺς προφτάσω! Λέει στή συντροφισσά του. Δὲν θέλω νά χωριστοῦμε ψυχραμένοι. Θά ζητήσω συγγνώμη!... Κι’ ἄς πάρουν ἐκεῖνοι τὸ κουτὶ μὲ τὸ θησαυρό!...

‘Η “Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας θυμώνει :

— Τὰ διαμάντια εἶναι δικά μου, Ταρζάν. Μοῦ τὰ χάρι-

σαν! Δὲν θά τὰ ξαναδώσω πίσω ποτέ! Θά τὰ στελῶ στή μεγάλη καὶ δοξασμένη Πατρίδα μας: Τὴν “Αγγλία! Μὲ τὸν θησαυρὸ αὐτὸν θά μπορέσῃ νά φτειάξῃ κι’ ἄλλα πολ- λά μεγάλα κι’ ἀνίκητα πολεμικά καράβια!

‘Ο Ταρζάν ἀγριεύει:

— “Οχι! τῆς φωνάζει. Θά γίνῃ αὐτὸ πού λέω! ‘Εγὼ εἶμαι ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας!... ‘Η δική μας Πατρίδα εἶναι πλούσια καὶ παντοδύναμη! “Ομως ή Πατρίδα τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού, εἶναι φτωχεῖα κι’ ἀδύναμη! Στὴν ἀθάνατη “Ελλάδα πρέπει νά πάῃ ὁ θησαυρὸς αὐτός. Αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη!...

Κι’ ἀμέσως ξεκινάει. Κάνει νά τρέξῃ πρὸς τὴν κατεύθυναι ποῦφυγαν οἱ δυὸ μελαῖμοι σύντροφοι...

Μὰ νά: Δὲν ἔχει προφθάσει νά κἀνῃ μερικά βήματα, ὅταν θλέπη ξαφνικά τ’ ἀντικρινὰ χαμόκλαδα ν’ ἀνασαλεύουν. Καὶ μέσ’ ἀπ’ αὐτὰ νά ξεπετιέται μανιασμένος ὁ Γκαούρ!

Στὸ δεξί του χέρι κρατᾷ πιστόλι. Κι’ οὐρλιάζει σὰν λυσσασμένο θηρίο:

— Σκύλε, Ταρζάν! Θά πεθάνῃς, ἀμέσως τώρα, πρὶν προφτάσῃς νά χαρῆς τὸ θησαυρὸ μας!

Ταυτόχρονα τραβάει καὶ τὴ σκανδάλη. “Αδειάζει, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν του, ὅλες τῖς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ. Μιά ἀπ’ αὐτὲς τὸν θρῖσκει στὰ στήθεια...

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας

βγάζοντας σπαρακτική κραυγή, σωριάζεται κάτω άκίνητος. Σάν σκοτωμένος!

Η Τζέιν κι' ο Κραγιαμπού που παρακολουθούν τη σκηνή από μικρή απόσταση, έχουν μαρμαρώσει. Κυττάζουν με φρίκη και τρόμο τὸ κακό που γίνεται...

Μά γρήγορα συνέρχονται. Κι' οί δυο μαζί τώρα χύνονται άκράτητοι πάνω στον καλουργό Γκαούρ! Με νύχια και δόντια ζητάνε νά τον σπαράξουν!...

Όμως, ο μελαφός γίγαντας προφθαίνει! Δίνει μιά τρομερή γροθιά του στην πανέμορφη λευκή γυναίκα. Κι' άλλη μιά στον καλόκαρδο Κραγιαμπού. Τους σωριάζει και τους δυο κάτω, άκίνητους!...

Άμέσως, και με μερικά πηδήματα, φθάνει κοντά στο βαρύ κιβώτιο με τὸ θησαυρό. Τὸ άρπάζει, με λαχτάρα, στην άγκαλιά του. Και προχωρεί με δυσκολία. Παίρνει κατεύθυνσι κατὰ τὸ Νοτιά. Κατὰ τὸ μεγάλο λιμάνι τῆς θάλασσας!...

"Ετσι, προχωρώντας άργά, χάνεται πίσω άπ' τὴν πυκνή κι' άγρια θλάσσησι!...

«— ΦΥΓΕ, ΚΑΚΟΥΡΓΑ!»

"Εξω από τὴ σπηλιά βρίσκονται τώρα αναίσθητοι κάτω: ἡ Τζέιν κι' ο Κραγιαμπού. Καί βαρειά τραυματισμένος ο Ταρζάν.

Ο διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας συνέρχεται πρώτος. Καί με πολλές προσπάθειες

καταφέρνει νά συνεφέρει τὴ μητριά του.

Άμέσως, κι' οί δυο μαζί, γονατίζουν πλάϊ στον Ταρζάν :

Εὐτυχώς ! Τὸ πυρωμένο βλήμα τοῦ κακούργου Γκαούρ δέν ἔχει πειράξει τὴν καρδιά του!...

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναπνέει ακόμα. Ζή!...

Η συντρόφισσα κι' ο γιός του κάνουν ὅ,τι ξέρουν και μπορούν γιά νά τὸν σώσουν...

"Ετσι, δέν άργοῦν νά τὸν ξαναφέρουν στίς αίσθήσεις του.

Μά νά: Πρίν ο Ταρζάν σηκωθῇ ὀρθός, γρήγορο άνθρωπο ποδοβολητό φθάνει σ' αὐτιά τους.

Εἶναι ἡ πανώρια Ταταμπού, πού φθάνει ἔξω άπ' τὴ σπηλιά λαχανιασμένη κι' ανήσυχη. Πίσω, τὴν ακολουθοῦν, ο Ποκοπικό κι' ἡ Χουχού!

Η μελαψή Ἑλληνίδα κυττάζει τὰ ματωμένα στήθεια τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ρωτάει με άγωνία:

— Ποιός τὸν χτύπησε; Ποῦ πῆγε ο Γκαούρ;

Η Τζέιν μουρμουρίζει με σφιγμένα δόντια :

— Ο «άγαπημένος» σου φέρθηκε σαν ἕνας άνανδρος δολοφόνος! Αὐτός τὸν πυροβόλησε! Αὐτός με τίς γροθίες του χτύπησε κι' ἔμένα και τὸν Κραγιαμπού. Μιά αδύναμη γυναίκα κι' ἕνα άπραγο παιδί! "Υστερα, άρπαξε, σαν ληστής, τὸ θησαυρό. Καί τῶθα-λε στά πόδια!...

— Μπράβο του! κάνει μ' ἐνθουσιασμό ο Ποκοπικό. Τους

Ὁ ἑτοιμοθάνατος Ἄζοφ, ψιθυρίζει: — Ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ δίκαια γιὰ τ' ἀμέτρητα ἐγκλήματα πού ἔχω κάνει!..

«μάσσησε» τοὺς ἀδάμαντες, ὁ μάγκας! Πολὺ τὸν γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ἡ Ταταμποῦ ἀκούει τὰ λόγια τῆς Τζέιν. Καὶ τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς σκοτεινιάζουν. Τὸ πανώριο πρὸς ὀψὲς τῆς παίρνει ἀγρία ἔκφρασι!... Σηκώνει τὸ κεφάλι ψηλά, τινάζοντας μεγαλόπρεπα τὰ κατὰμαυρα σγουρά μαλλιά τῆς. Κι' ἀποκρίνεται περήφανα:

— Ὁ Γκαοῦρ εἶναι Ἕλληνας! Κι' ἓνας Ἕλληνας δὲν φέρνεται ποτέ ἀνάνδρα. Οὔτε γίνεται δολοφόνος καὶ λη-

στής!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δίνει μιὰ θάναυση σπρωξιά στὴν Ταταμποῦ:

— Φύγε, κακούργα!... Νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου.

Ἡ Χουχοῦ σκύβει χαρούμενη στ' αὐτὶ τοῦ νάνου:

— Κατὰ τὰ φαινόμενα, γλύκα μου, ἡ μιὰ θὰ πινίξῃ τὴν ἄλλη. Ἔτσι, μοναδικὴ «κούκλα» ἐντὸς τῆς Ζουγκλῆς, θὰ μείνω τοῦ λόγου μου! Ἐμένα θὰ γλέπετε, ἔσεῖς οἱ Ἄντροι, καὶ θὰ γλυκαίνεται τὸ ματάκι σας! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ ἀνήμερος Ταρζάν πού θλέπει τίς δύο γυναῖκες ἔτοιμες νά πιαστοῦν στά χέρια, κάνει μι' ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Πιετῖται ὀρθός καί μπαίνει ἀνάμεσά τους.

— Ὁ Γκαούρ εἶχε δίκιο! τοὺς λέει. Ἐγὼ τοῦ φέρθηκα ἄσχημα. Τὸ κουτί μὲ τὰ διαμάντια δὲν ἦταν δικό μου! Δὲν ἔπρεπε νά τὸ κρατήσω!

Καί συνεχίζει ἀνασαίνοντας δύσκολα ἀπ' τὸ πληγωμένο στήθος του:

— Γύρισε στὸ θουνό σας, Ταταμπού... Καί πές' στὸν Γκαούρ πὼς τὸν συγχωρῶ γιὰ τὸ πυρωμένο ὄλῃμμα πού μοῦ στείλει στὰ στήθια!... Ἄς ζήση εὐτυχισμένος μὲ τὸ θησαυρὸ πού πήρε... Μόνο νά μὴν ξαναπεράσῃ ἀπ' τὴ σπηλιά μου!... Τώρα ἀκούσα κι' ἔμαθα πὼς χτύπησε μιὰ ἀνυπεράσπιστη γυναῖκα κι' ἓνα ἀδύναμο παιδί... Αὐτό, δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρήσω ποτέ!...

Ο «ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ» ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Μά νά: Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει προφθάσει, καλὰ-καλὰ, νά τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὅταν θαρῇ καί γρήγορο ποδοβολητὸ ἀκούγεται τώρα.

Ὁ Γκαούρ, μὲ τὸ ρόπαλο στὸ χέρι, φθάνει ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀντικρύζει τὰ ματωμένα στήθια τοῦ λευκοῦ γίγαντα.

— Τί ἔπαθες, Ταρζάν; ρωτάει ἀνίσχυος. Ποιὸς σέ χτύ-

πησε;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τ' ἀποκρίνεται μὲ παρὰπονο:

— Ἐσὺ, Γκαούρ!... Ἐσὺ μὲ χτύπησες!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας δὲν καταλαβαίνει. Γυρίζει στὴν πανώρια συντροφισσά του. Ρωτάει χαμένα:

— Τί συμβαίνει, Ταταμπού; Τί λέει ὁ Ταρζάν;

Μὰ πρὶν ἐκείνη τοῦ ἀποκριθῇ, ἀντηχεῖ ἀγρία ἡ φωνὴ τοῦ λευκοῦ γίγαντα:

— Φύγε, Γκαούρ!... Εἶναι τροπὴ νά ζητᾷς νά μᾶς ξεγελάσῃς! Ἄφ' οὗ ἐσὺ μὲ πυροβόλησες! Ἐσὺ χτύπησες ἀνάνδρα τὴ συντροφισσα καί τὸ γιό μου!... Σὲ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκούει μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν. Καί τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του φωτίζονται παρὰξένα. Τέλος, ἀρχίζει νά τοῦ ἐξηγῇ:

— Ἀκουσε, ἀδελφέ μου: Καθὼς προχωρούσαμε μὲ τὴν Ταταμπού γιὰ τὸ θουνό μας ἀκούσαμε, πρὸς τὰ δεξιὰ μας σὰν ἀνάλαφρες ἀνθρώπινες πατημασιές.

»Εἶπα τότε στὴ συντροφισσά μου καί στοὺς νάνους νά περιμένουν. Κι' ἐγὼ προχώρησα νά δῶ ποιὸς εἶναι... Ψάχνω παντοῦ, μὰ δὲν θρίσκω κανέναν...

»Ὅμως, ἡ Ταταμπού, μαζί μὲ τὸν Ποκοπικό καί τὴ Χουχού, φαίνεται, πὼς θ' ἀνησυχῆσαν πού ἀργοῦσα νά γυρίσω. Καί πήραν τὸ δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά σας. Θὰ φαντάστη-

καν πώς θρίσκομ' ἐδῶ!..

— Ναί! 'Ετσι εἶναι! βεβαιώνει ἡ μελαψή 'Ελληνίδα.

Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ χαμένα:

— Τότε; Ποιὸς ἦταν ὁ «Γκαοῦρ» πού μέ πυροβόλησε; Ποιὸς ἦταν αὐτὸς πού χτύπησε τὴ Τζέιν καὶ τὸν Κραγιαμπύ; Καὶ πού ἄρπαξε τὸ κουτί μέ τὰ διαμάντια;

Ὁ Γκαοῦρ ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, ρωτᾷ συλλογισμένος:

— Γιά πέσ' τε μου: Ὅταν... ἄρπαξα τὰ διαμάντια καὶ ξεκίνησα νά φύγω, κατὰ πού τράβηξα;

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τοῦ δείχνει τὸ νοτιά:

— Κατὰ 'κεῖ, Γκαοῦρ! Ἴσια κατὰ τὸ Μεγάλο Λιμάνι!..

Ὁ Ποκοπίκο παράξενεύεται:

— Μὰ τόσο ξεχασιάρης τυγχάνεις μωρὲ Μαντράχαλε; Δέν θυμᾶσαι κατὰ πού τράβηξες; Ἐμᾶς ἄρωτᾷς νά σοῦ τὸ ποῦμε;

Ἡ Χουχού μουρμουρίζει νάζιαρικά:

— Καλὲ αὐτὸς ξεκουτιάθηκε, χρυσό μου! Κρίμας ποῦναι κι' ἀνύπαντρο παιδί. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τοὺς παρακαλεῖ νά τὸν ἀκολουθήσουν:

— Ἐλᾶτε μαζί μου!..

Καὶ προσθέτει σά νά μιλάη γιὰ ἕναν ἄλλον ἑαυτό του:

— Τὸ μεγάλο σιδερένιο κουτί μέ τὰ διαμάντια εἶναι πολὺ βαρὺ... Ὁ «Γκαοῦρ» πού τὸ σηκώνει δέν θά μπορῇ νά τρέχη... Θά προχωρῇ ἀργά. Καὶ γρήγορα θά μπορέσουμε

νά τὸν φτάσουμε!..

Ὅλοι τὸν ἀκολουθοῦν παρὰξεμεμένοι. Παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὸ νοτιά...

Μὰ ὁ Ταρζάν εἶναι ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Μὲ μεγάλη προσπάθεια καταφέρνει νά σέρη τὰ πόδια του... Κι' ὁλο μένει πίσω...

Ὁ Γκαοῦρ τὸν σηκώνει στὰ σιδερένια μπράτσα του. Καὶ ἡ πορεία συνεχίζεται...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ!

Ξαφνικά ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ φθάνουν στ' αὐτιά τους! Μα, ἡ μ' αὐτοὺς ἀκούγονται καὶ πονεμένα βογγητά...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρατάει κάτω τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τρέχει ἀνήσυχος κατὰ κεῖ. Τὸν ἀκολουθοῦν κ' οἱ ἄλλοι...

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς τὰ μάτια τους ἀντικρὺζουν ἕνα τραγικὸ θέαμα:

Ἐνα μπουλοῦκι ἄγριοι ἰθαγενεῖς χτυποῦν καὶ ποδοπατᾶνε ἕναν μεσόκοπο λευκὸν ἄνθρωπο!..

Πλάϊ του, κάτω, βρίσκεται ἀναποδογυρισμένο κι' ἄδειο τὸ μεγάλο κιθῶτιο τοῦ θσαυροῦ. Τὰ πολύτιμα διαμάντια ἔχουν σκορπιστῇ δεξιά κι' ἀριστερά.

Οἱ καννίβαλοι παρατᾶνε τέλος τὸ ἐτοιμοθάνατο θῦμα τους. Καὶ σκύβοντας μέ λαχτάρᾳ, ἀρχίζουν νά μαζεῦουν τ' ἀστραφτερά πετράδια!

Ἡ τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ

νεκρό δύσπιστα.

—“Ε, μπάρμπα Φαλακρο-
μούση! τοῦ κάνει. Κι’ ἄλλη
μιά βολά ἔκανες πῶς ψόφη-
σες! Καί μοῦ τὴν ἔσκασες, ἄ-
δερφέ μου!...

Ἄμέσως, τραβάει μεγαλό-
πρεπα τὴ σκουριασμένη κι’ ἀ-
νάπηρη χατζάρα του. Κάνει
νά πάρη τὸ κεφάλι του πεθα-
μένου...

Ὁ Γκαοῦρ προφθαίνει. Μὲ
μιά γερὴ κλωτσιά ἐκσφενδο-
νίζει τὸ νῆνο δέκα βήματα
μακριά.

Ὁ «δυσθεόρατος» Ἀντρα-

κλας» σηκώνεται πάλι ὀρθός.
Καί τρίβοντας τὰ πονεμένα
πισινά του, σκαρώνει στὸ πὶ
καί φί, τὸ ἀπαραίτητο στιχά-
κι:

«Γκαοῦρη, τὴ χατζάρα μου,
ἄσ’τηνε νὰ «δουλέψη»!
Ἄν δὲν τὸν σφάξω, βρὲ
κουτέ,
θὰ... ξαναζωντανέψη!»

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν’ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 76

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η !

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Η

“ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ,,

θα γίνη δπωςδήποτε την

ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

στις 16 Μαρτίου 1961.

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς 77ης ἐβδομαδιαίας περιπετείας
ποὺ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

—‘Ο κυνηγὸς τοῦ ‘Αρουραίου! — Οἱ Σκελετάνθρωποι ὑποχωροῦν. —‘Ο Ποκοπικόζωντανὸς στὶς φλόγες! —
Στὴν καταπακτὴ τοῦ μονόφθαλμου Μάγου. —‘Επιδρομὴ
τῶν Βρυκολάκων! —‘Ο χορὸς τῶν ζωντανῶν Σκελετῶν! —
Κρεμασμένος στὸ βάραθρο τῆς φρίκης!... “Ἐνα ἀδυσσα-
λέο ἄνοιγμα τῆς γῆς! —Μυστηριώδεις φωτιὲς τῶν νεκρῶν!

Η

“ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ,,

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καταπληκτικὲς περιπέτειες Ζούγκ-
λας σὲ ὑπόθεσι, πλοκή, δράσι, μυστήριον, καὶ ἀγωνία, ἀπ’
ὅσες ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ τὴ διαβάσῃ!

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δλόκληρη την Ελλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΗΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΩΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694